

Sandıkta 'Hayır'ı, sokakta mücadeleyi örgütleyelim!

Referanduma sayılı günler kaldı. AKP iktidarı, devletin tüm imkânlarıyla 'Evet' çalışması yaparken, 'Hayır' çalışmalarını susturma gayretlerine de devam ediyor. OHAL ko-

şullarında girilen bir referandumda çalışmaların "normal" seyrinde ilerlemeyeceği herkesin malumuydu. Zira uzun süredir ülkede ne demokratik haklardan ne de hukuktan

bahsetmek mümkündür. Referandumda oylanmak istenen de esasta bu halin devamıdır. Kuralsız, keyfi baskı ve uygulamalarla, karşılarında hiçbir engel olmadan "sermayenin

demir yumruğu" olmaya niyetliler.

Bundan en çok zarar görecektir işçi ve emekçilerden bu baskı, tek adam diktasına onay vermeleri isteniyor. **s.3**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2017 / 14
7 Nisan 2017 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

**AKP iktidarının
faşist dikta dayatmasını
püskürtelim!**

Sermayenin gözü 17 Nisan'da

Sermaye sınıfı için en acil ihtiyaç istikrardır. Ancak burada kast edilen istikrar, sermayenin kazancını arttıracak bir ekonomik istikrardır.

Eşitlik mücadelesi ve kadın işgücünün özgürleşmesi

İnsanın insanı sömürsünün son bulduğu sosyalizmde, kadınların yaşadıkları sorunların ortadan kalkması için gerçek bir çözüm zemini oluşur.

Yayılmacı hevesleri kursaklarında kaldı

Dinci sermaye iktidarının izlediği mezhepçi, yayılmacı politika çöküşe uğramakla kalmadı, cihatçı çeteler Türkiye'nin de başına bela oldular.

İhraç Kurultayı'ndan yansıyanlar

s.6

Sermayenin karanlığına karşı tek seçenek yeni Ekimlerdir!

s.12

AKP iktidarının faşist dikta dayatmasını püskürtelim!

Din bezirgani, inanç sömürücüsü AKP'nin faşist tek adam diktasına dayalı bir rejim kurma planını bozmak için dik-katler referandum sürecine odaklanmış durumda.

Saltanat kurma histerisi, AKP'yi toplumun geniş kesimlerini karşısına almak zorunda bıraktı. Dikta rejiminin öncelikli hedefi elbette ilerici, devrimci güçlerle işçi sınıfı ve emekçilerdir. Bununla birlikte Aleviler, Kürtler, kadınlar vb. toplumun farklı kesimleri de bu rejimin hedefleri arasındadır. Toplumun bu dinamik kesimlerinin yanı sıra bazı dinci-sağcı güçler de, benzerlerini yutan "AKP'nin yamyamlığı"ndan korktukları için referandumda 'Hayır' diyorlar.

Dikta rejimi kurma planı özünde sermayenin çıkarlarını esas alan sınıfsal bir saldırdır. Saldırının dinci, gerici AKP tarafından gündeme getirilmesi yaşanan ayrışmayı yatay değil dikey, çatışmayı ise sınıfsal değil siyasal zemine kaydırıyor. Bu ayrışma, farklı saiklerden hareket eden AKP karşıtı geniş ama heterojen bir "Hayır" bloku'nun oluşmasını sağlamış bulunuyor.

SALDIRI FURYASI DEVAM EDECEK

AKP iktidarı hem dini istismar ediyor, hem de on beş yıldır ultra neo-liberal politikalar uyguluyor. Kapitalizmin sömürü ve kölelik çarkının daha kolay dönmesi için toplumda gericiliği, bağınazlığı, siyasal islamcılığı, mezhepçiliği, şovenizmi körüklüyor. Bu uğursuz icraatlarıyla işçilerin, emekçilerin sınıf kimliklerini yozlaştırmaya çalışan AKP iktidarı, 'kutuplaştırma' politikasına dayanarak işçi sınıfıyla emekçileri kontrol altında tutmak istiyor. Dinci sermaye iktidarı tam da bu uğursuz misyonu ile hem burjuvazinin, hem emperyalistlerin takdirini kazanıyor. Bu destek, AKP'nin büyük şefi zıvanadan çıkıp sistem için taşınmaz bir yük haline gelene kadar devam etti. Son dönemde ise "bekle gör" havasında sü-

reci izlemekle yetinmiyorlar.

Küresel krizin kronikleştiği, jeo-politik dengelerin sarsılıp yeniden şekillendiği bu çağda kapitalizm neo-liberal saldırılardan vazgeçmeyeceği gibi, Ortaçağ gericiliği ile emekçileri sersemletme çabalarını da sürdürülecektir. Bu ise, referandumda 'Hayır' çıksa da sermaye iktidarının işçi sınıfıyla emekçileri hedef alan saldırı furçasının süreceği anlamına geliyor.

'EVET' AZGINLAŞTIRIR

Şaibeli 15 Temmuz darbe girişiminin ardından taarruza geçen dinci-faşist iktidarın tüm icraatları, halen yürürlükte olan anayasayı fiilen boşa çıkarmış bulunuyor. Geçerli anayasaya 'paçavra' muamelesi yapan AKP şefleri, yarattıkları fiili duruma "hukuksal kılıf" uydurma telaşı içindeler. Zira güçler dengesi değiştiği anda çiğnedikleri anayasanın başlarına bela olacağını farkındalar. Bundan dolayı referandumu 'hukuksal' değil her yönüyle 'siyasal' bir hamle olarak gündeme getirdiler.

Geçerli yasaları ayaklar altına alırken bu kadar pervasız olabilen saltanat heveslilerinin, referandumda hezimete uğratılmazlarsa eğer çok daha saldırgan, daha pervasız olacakları aşıkardır. Toplumun iç savaşla tehdit etmeleri, "daha dönecek çok kanımız var" türü iğrenç söylemlere başvurmaları, sahte kabada-yılık yapıp AB ülkelerine bile tehditler savurmaları, dikta rejimi kurma konusunda kapıldıkları histerinin boyutu hakkında fikir veriyor. "Kan dökme" tehditlerini vaazlarından eksik etmeyen bu gözü dönmüş dikta heveslilerini referandumda hezimete uğratmak, yarattıkları ve beslendikleri boğucu atmosferi dağıtmak için önemli bir başlangıç olacaktır.

'HAYIR' KÖSTEKLER

Topluma dikta rejimi dayatan din bezirganları referandum sürecinde devletin

imkanlarını çarçur edercesine kullanıyor, medyadaki besleme yandaş/yalakalar sürüsünü seferber ediyor, AB ile yapay krizler yaratıyor, İran'la ilişkileri geriyor, bazı kesimlere "referandum rüşveti" dağıtıyor, polis şiddetiyle 'Hayır' çalışmalarını engellemeye çalışıyor ve daha pek çok ayak oyunu çeviriyor. Ancak tüm bu çırpınmalara rağmen kamuoyu araştırmaları 'Evet' oylarının %50'nin altında kaldığını gösteriyor.

Bu durum, T. Erdoğan başta olmak üzere AKP şeflerini histerik bir ruh haline sürüklüyor. İç savaş tehditleri, 'Evet' demeyenler teröristtir" zırvaları, "daha dönecek çok kanımız var", "Avrupa ayağını denk al" vb. histerik vaazlar, referandumda hezimete uğrama korkusunun dışı vurumudur. Bu kadar korkmaları, referandum hezimetinin kendileri için çöküşün başlangıcı olacağını farkında olmalarından kaynaklanıyor.

AKP iktidarı ile "yedek lastik" niyetine kullandığı MHP yönetimi gelecekle-rini faşist tek adam diktasına bağlamış bulunuyorlar. Bu durum referandumda onları hezimete uğratmanın önemini artırıyor. Referandumun olağan koşullarda gerçekleşmesi durumunda hezimete uğramaları kaçınılmaz görünüyor. Bundan dolayı kirli/kanlı provokasyonlara başvurabilirler. Her koşulda 'Hayır' çalışmasını son ana kadar sıkı bir şekilde sürdürmek gerekiyor. Zira sonuç, sermaye diktatörlüğüne karşı mücadelenin geleceğini dolaysız bir şekilde etkileyecektir.

'FİİLİ DURUM' ORTADAN KALKMAYACAK

Toplumdaki genel eğilim, gelecekle-rini tek adam diktasına bağlayanların referandumda hezimete uğrama ihtimallerinin yüksek olduğuna işaret ediyor. Sandıkta hezimete uğradıklarında burunları sürtülmüş olacak, özgüvenleri sarsılacak, eskisi kadar pervasız olamayacaklar. Ancak bu, yarattıkları "fiili durum"un

birden ortadan kalkacağı anlamına gelmiyor. Devlet kurumları halen ellerinde, organik parçası oldukları sermaye kesimi halen birçok yerde köşe başlarını tutuyor, besleme yandaş/yalaka kalemler orduyu yine hizmetlerinde olacaklar.

Onları sandıkta hezimete uğratmak kritik önemdedir. Fakat bu kadarı sadece ilk adım olacak. Onlar yine fiilen kurdukları dikta rejimini sürdürmeye çalışacak, ele geçirdikleri mevzileri koruyabilme güdüsüyle her yola başvuracak, hesap vermektan kaçabilmek için bildikleri tüm kirli oyunları sergileyeceklerdir. Yani 16 Nisan sonrası da rejim krizinin yeni bir evrede dışı vurduğu sancılı bir süreç olacaktır. Faşist diktaya muhalefet eden güçlerin de bu durumu hesaba katarak sürece hazırlanmaları, mücadelenin 16 Nisan sonrası seyrinde etkili olacaktır.

ZORLU BİR MÜCADELE KAÇINILMAZDIR

AKP şefleri kirli/kanlı provokasyonlarla sandık yenilgisini engelleyebilirlerse, dikta rejimlerine "yasal kılıf" uydurmuş olacaklar. Dolayısıyla daha saldırgan, daha pervasız icraatlara yöneleceklerdir. Bu, elbette her şeyin sonu olmayacak. Fakat sürecin daha ağır, daha meşakkatli olacağından da kuşku duymamak gerek.

Hezimete uğramaları durumunda ise, bunu kolay hazmetmeyecek, 7 Haziran sonrasında yaptıkları gibi, kanlı oyunlarla durumu tersine çevirmenin yollarını arayacaklar. Ancak hezimetten sonra bunu başarmaları kolay olmayacaktır. Çünkü o durumda toplumsal muhalefet hem moral, hem siyasal yönden daha güçlü olacaktır.

Sonuç olarak, ilerici, devrimci güçler ile işçi ve emekçileri her koşulda zorlu bir mücadele dönemi bekliyor. Şimdiden hazırlıklar buna göre yapılmalı, mevziler buna göre inşa edilmeli, soluklar buna göre tutulmalıdır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2017/14 * 7 Nisan 2017 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15
Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: @kizilbayraknet
www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Sandıkta ‘Hayır’ı, sokakta mücadeleyi örgütleyelim!

Referanduma sayılı günler kaldı. AKP iktidarı, devletin tüm imkânlarıyla ‘Evet’ çalışması yaparken, ‘Hayır’ çalışmalarını susturma gayretlerine de devam ediyor. OHAL koşullarında girilen bir referandumda çalışmaların “normal” seyrinde ilerlemeyeceği herkesin malumuydu. Zira uzun süredir ülkede ne demokratik haklardan, ne de hukuktan bahsetmek mümkündür. Referandumda oylanmak istenen de esasta bu halin devamıdır. Kuralsız, keyfi baskı ve uygulamalarla, karşılarında hiçbir engel olmadan “sermayenin demir yumruğu” olmaya niyetliler. Bundan en çok zarar göreceği olan işçi ve emekçilerden bu baskıcı, tek adam diktasına onay vermeleri isteniyor.

Kuşkusuz referandumda hangi sonuç çıkarsa çıksın Türkiye gerçekliğinde, sermaye iktidarı koşullarında işçi ve emekçilerin yaşadıkları sorunlar özünde değişmeyecektir. Ancak ‘Evet’ çıkması durumunda yaşanan sorunlar daha fazla artacaktır. AKP gericiliğinin referandumla birlikte istediği yeni düzende işçi ve emekçileri büyük yıkımlar, daha ağır sömürü koşulları beklemektedir. Kendilerinin sermaye sınıfına vaat ettikleri gibi, işçi sınıfına dönük saldırılar tek bir kalemde geçecektir. Patronları işçi hakları gibi “dertlerden” kurtaracaklardır. Kıdem tazminatının kaldırılmasının referandum sonrasında ertelenmesi örneğinde olduğu gibi...

Referandumda ‘Hayır’ çıkması ise, sermayenin saldırılarını ve AKP gericiliğini ortadan kaldırmaya yetmeyecek, ancak sermayenin demir yumruğu olma heveslilerinin karşısına daha güçlü, daha öz güvenli çıkılabilecek bir durum yaratacaktır.

Sürekli geri çekilmekte olan toplumsal muhalefet bir ivme kazanacaktır. Ancak bu her şey demek değildir. Oysa bugün oluşan geniş ‘Hayır’ cephesi içinde belli bir çoğunluk propagandalarını “‘Hayır’ çıkması yeterli olacak” algısı ile işlemektedir. Sınıf devrimcileri olarak ‘Hayır’ tutumumuz tam da bu gerçeğe işaret etmekte, faşist tek adam diktası yanında ücretli kölelik düzenine de ‘Hayır’ demenin gerekliliğini ifade etmektedir.

Bu nedenle referandum çalışmaları sırasında özellikle altı çizilmesi gereken nokta budur. ‘Evet’ de çıksa, ‘Hayır’ da

çıksa, önemli olanın işçi ve emekçilerin örgütlü gücü olduğu, bu gücün eylemselliği olduğu vurgulanmalıdır. ‘Hayır’ çalışmalarımız propagandadan çıkıp, örgütlü gücü arttıran bir şekilde ete kemiğe bürünebilirse hedefine ulaşmış olacaktır.

Öte yandan vurgulamak gerekir ki referandum sürecinde ‘Evet-Hayır’ ikileminde toplumda yaratılan “yarılma” halinin tehlikeli boyutları göz ardı edilmemelidir. İşçi ve emekçiler arasında bu yönlü bir bölünmenin sermaye iktidarı açısından bulunmaz bir nimet olduğu ortadadır. Referandum sonrasında sermayenin artacak olan saldırılarında bu

“yarılma” hali işlerine çok yarayacaktır.

İşte tüm bunları gözeterek işçi sınıfının birliğini güçlendirecek bir tarzda çalışmalar yürütülmelidir. Sermayenin saldırılarına, gericiliğin dayatmalarına ancak bu şekilde karşı durulabilir. Bu başarılabilirliği oranda referandum sonuçları ile birlikte gelişebilecek olası hareketli günlere hazırlık sağlanabilir.

Çünkü her zaman için sandık sonuçları değil, sokakta verilen fiili-meşru mücadele belirleyici olacaktır. Bu mücadelenin başarısı da örgütlülük düzeyine bağlıdır.

Referandum gündemli faaliyet ve toplantılar

Sınıf devrimcileri, yürüttükleri faaliyetlerle işçi ve emekçileri 16 Nisan’daki referandumda ‘Hayır’ demeye çağırıyor. Yanı sıra çeşitli yerlerde bu kapsamda etkinlikler gerçekleştiriliyor.

Sınıf devrimcileri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu’nun (BDSP) referandum gündemli afiş ve bildirilerinin yanı sıra İEKK, MİB, DGB, DLB stickerlarıyla işçi, emekçi, genç ve kadınları emekçi semtlerinde, pazarlarda, kahvelerde, organize sanayi bölgelerinde, üniversitelerde, liselerde ve merkezi geçiş noktalarında referandumda ‘Hayır’ demeye çağırıyor. Faaliyetler İstanbul’da Esenyurt, Avcılar, Küçükçekmece, GOP, Kartal, Kadıköy, Ümraniye, Tuzla’da, Kocaeli’de Gebze ve İzmit’te, İzmir’de Buca ve Gaziemir’de, Bursa’da Teleferik, Esenevler, Emek, Sırameşeler, İhsaniye, Gemlik ve Bursa

OSB’de, Çorlu gibi işçi ve emekçilerin bulunduğu bölgelerde gerçekleştiriliyor. Faaliyetlerde olumlu tepkiler alınırken, yer yer çalışmalara katılarak destek veren işçi ve emekçiler de oluyor.

REFERANDUM TOPLANTI VE ETKİNLİKLERİ

İzmir’in Mehtap Mahallesi’nde 14 Mart’ta yapılan referandum gündemli kahve toplantısında alınan karar doğrultusunda 1 Nisan günü ‘Hayır’ etkinliği gerçekleştirildi.

Eski Cemevi önünde gerçekleşen

etkinlikte müzik ve halayların ardından yapılan konuşmada, yeni anayasanın işçilere hiçbir getirisi olmadığı vurgulanarak ‘Hayır’ çağırısı yapıldı.

‘İşçiler Hayır Diyor Aliğa İnisiyatifi’ ise 2 Nisan günü bir kahve toplantısı örgütledi. Toplantıda referandum sonrasında da örgütlü mücadeleyi sürdürmek gerektiği, referandum sonrasında 1 Mayıs olduğu vurgulandı ve fabrikalarda sermayenin diktatörlüğüne karşı mücadeleye devam edilmesi gerektiği belirtildi.

Esenyurt’ta BDSP 2 Nisan günü “İş-

çiler neden ‘Hayır’ demeli?” başlığıyla toplantı gerçekleştirdi. Toplantıda referandum sürecindeki gelişmeler ve 1 Mayıs tartışıldı. Toplantıda işçilerin sermaye cephesinden taraflaşmasının kırılmasında sınıf devrimcilerinin müdahalesinin hayati olduğunun altı çizildi. 1 Mayıs gündeminin işlenmesinin tartışmaların sınıfsal açıdan ele alınmasında, iki sınıfın asil olarak mücadelesinin referandumla olmadığını göstermesinde etkin olduğu tartışılan toplantıda, işçilerle daha çok temas kurma ve bir araya gelerek müdahalenin bu yönünün güçlendirilmesine değinildi.

2 Nisan günü Metal İşçileri Birliği’nin çağırısıyla Kartal’da referandum gündemli toplantı gerçekleştirilerek işçi ve emekçiler bağımsız devrimci sınıf tutumuyla ‘Hayır’ demeye çağrıldı.

Sermayenin gözü 17 Nisan'da!

Referandum yaklaştıkça sonuçlarının ne olacağına dair hemen herkes şu ya da bu şekilde sözünü söylüyor, söylemeye çalışıyor. Kuşkusuz 'Hayır' diyenlerden çok 'Evet' diyenlere söz söyleme hakkı tanınıyor. 'Hayır' cephesinde bulunan düzenin liberal kanadı da kendine ek destekler arıyor. Bu noktada da akla ilk sermayenin önemli temsilcileri geliyor.

Koç Holding'in 53. Genel Kurulu'nda konuşan Rahmi Koç'un söyledikleri bu nedenle fazlasıyla ilgi gördü. Sermayenin siyasal gelişmelere yaklaşımını da özetle dile getiren Koç, "Cumhuriyet, demokrasi, laiklik ve çağdaşlık gibi yıllardır ülkemizin saygınlığını arttıran ve milletimizi bir arada tutan ilke ve değerlerin ön plana çıkarılarak, rasyonel ekonomik ve sosyal politikaların uygulanmasının yanında yapısal reformların yapılması elzemdir" dedi. R. Koç, sermayenin asıl beklentisinin "yapısal reformlar" adı altında hayata geçirilecek sosyal yıkım saldırıları olduğunu böylece dile getirmiş oldu.

Söz konusu olan Koç Holding olunca elbette onun AKP hükümetleri dönemindeki büyümesini de unutmamak gerekir. Türkiye'nin en köklü tekeli olan bu grubun temsilcilerinin vitrininde yakın zaman önce Erdoğan'ın elinden aldığı ödüller dururken, düzenin reformist, liberal muhalefeti böylesi sermaye gruplarından safça eleştirel bir tutum görmek istiyorlar. Koç grubuna ait fabrikalarda işçi kıyımları yaşanırken, Ali Koç'un kapitalist sistemi "eleştirileri" bu çevrelere umut olabiliyor. Böylesine sermaye tekellerinden hak ve özgürlükler için beklentileri olanlar ise hayatın katı gerçeklerine çarpıyorlar. Koç grubunun "hümanist" perdesi altında Altay tank ihalesi, Kobra tipi zırhlı araç üretimi var.

Sermaye sınıfının işini kimlere yaptırıldığından çok, en iyi kimlerin yaptığı önemlidir. Bundan ötürü onlardan etkili bir Erdoğan, AKP muhalefetini beklemek safça bir düşünceden başka bir şey değil. Kuşkusuz sermaye sınıfının, hem iç ve dış

politikaların sonuçları, hem de "yaşam tarzına" yönelik müdahaleler karşısında çeşitli "açıklamalar" yapmasının bir nedeni var. Fakat yine de sermaye sınıfı için insan hak ve özgürlüklerinin ne kadar değerli olduğunu, "demokrasinin" ne anlama geldiğini 12 Eylül'ü nasıl karşıladıklarından, Kenan Evren'i nasıl alkışladıklarından biliyoruz.

Özellikle son zamanlarda iflas eden dış politikanın sonucu olarak, batılı emperyalistler için Erdoğan ve AKP bir sorun oluşturmamakta. Bundan ötürü emperyalist tekellerle köklü bağlara sahip TÜSİAD eksenli büyük sermaye çevrelerinin de Erdoğan'dan rahatsız olmaları, yaşanan kriz ve istikrarsızlık nedeniyle huzursuz ve endişeli olmaları gayet anlaşılabilir. İçinde bulunduğumuz yeni durumda, "başkanlık" tartışması da öyle bir çerçevede yer buluyor. Sermaye sınıfı için, kuşkusuz bu emperyalist güç merkezleri için de öyle, sorunun kendisi ikti-

dar gücünü elinde bulunduranın kim ya da kimler olduğu değil. Düzenin "parlamentar" yolla mı yoksa "başkanlıkla" mı sürdüğü mühim değildir. Hatta onlar için sömürü düzeninin işleyişinin hızlandırılıp kolaylaştırılması, tek elde merkezleştirilmesi daha tercih edilen olacaktır. Emperyalist merkezler için Irak tezkeresinin onaylanması esnasında yaşanan kaza buna örnek iken, sermaye çevreleri için de hızlıca alınacak iktisadi önlemler buna örnek verilebilir.

Emperyalist güçler ve yerli sermaye tekelleri için Erdoğan şahsında bugünün güncel sorunu Türkiye'de işlerin dengesini kaybetmiş, güvenilirliğini yitirmiş bir "lider" tarafından yürütülüyor olmasıdır. Sermaye sınıfı için en acil ihtiyaç istikrardır. Ancak burada kast edilen istikrar, sermayenin kazancını arttıracak bir ekonomik istikrardır.

Kendisiyle yapılan bir röportajda TÜSİAD Başkanı Erol Bilecik'in söyledikleri

bu açıdan yeterince açık. Şöyle diyor Bilecik: "Ortada bir referandum var, tüm siyaset buna odaklanmış durumda. Ama şartlar ne olursa olsun yapısal reform gündemine dönmemiz gerekir. Bunun adı ise 17 Nisan." Referandum sonrasında işaret eden bu sermaye temsilcisi başkanlık sistemi çerçevesinde de şunları söylüyor: "Dünyada başkanlık sistemini son derece iyi uygulayan ülkeler olduğu gibi, bu konuda maalesef son derece olumsuz örnekleri de görüyoruz. Sistem tartışmasından önce demokrasinin kurum ve kurallarının işlenmesini çok önemli görüyoruz."

Sonuç olarak sermaye sınıfının yaşanan siyasal gelişmelere yaklaşımı ve beklentileri daha çok 17 Nisan sonrasıyla ilgilidir. İçeride kendisini rahatlatan, maddi kaynaklar yaratan, krediler sunan bir sermaye hükümeti şu anki durumdan daha fazlasını elbette yapamazdı. Ancak sistem iç piyasaya göre şekillenmiyor. Türkiye kapitalizmi, kapitalist-emperyalist sistemde büyük çarkların dönme kuvvetine bağlı olarak işliyor. Birbirleriyle olan ilişkileri ana çarkların kazancına, çıkarına göre biçimleniyor. Yerli işbirlikçi kapitalistler, kendileri için istikrar isterken bu istikrarın, kapitalist emperyalist sistemle olan ilişkilerle ilgili olduğunu da gayet iyi bilmektedirler. Bu nedenle beklentilerini açıklayarak ama çok fazla fırça darbesi vurmadan büyük resmin tamamlanmasını beklemektedirler.

Ali İsmail davasında karar: İki katile göstermelik "ceza"

Eskişehir'deki Haziran Direnişi eylemlerinde Ali İsmail Korkmaz'ın katledilmesine ilişkin davada karar açıklandı. Saldırıya katılanlar arasında bulunan polis ve fırıncı hakkında mahkemenin aldığı kararın bozulmasının ardından, polis Hüseyin Engin hakkında 7 ay 15 gün, fırıncı saldırgan Ebubekir Harlar için 6 yıl 8 ay hapis cezasına hükmedildi.

di. Polisin cezasının hükmü ertelendi.

Kayseri 3. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 5 Nisan'da görülen davaya sanık polis Hüseyin Engin katılmazken, Harlar ise mahkeme salonunda yer aldı. Katillerin beraat taleplerini öne sürdüğü duruşmada, Ali İsmail'in ailesi ve avukatları indirim uygulanmaması talebinde bulundu.

Duruşmanın sonucunda, katil polis Hüseyin Engin için 9 ay hapis cezası verilirken "tadiri indirim"le ceza 7 ay 15 güne düşürüldü. Mahkeme ayrıca cezanın hükmünün ertelenmesine karar verdi. Ebubekir Harlar için 8 yıl hapis cezası verilirken indirimle birlikte 6 yıl 8 aya düştü. Harlar'ın tutuklanmasına karar verildi.

Kamu kaynakları 'Evet'in hizmetinde!

Referandum çalışmaları ülkenin dört bir yanında tüm hızıyla sürüyor. Ancak "demokrasi" mabedi olduğu söylenen bu topraklar üzerinde referandum çalışmalarının eşit koşullarda yürütüldüğünü söylemek mümkün değil. "Özgürlüklerin fedaisi biziz" diyenler 'Hayır' çalışmalarını engellerken kamu kaynaklarını 'Evet' için hunharca harcıyor.

AKP İÇİN SEÇİM YASAKLARINA UYMAK 'YASAK'

Sermaye devleti "298 Sayılı Seçimlerin Temel Hükümleri ve Seçmen Kütükleri Hakkında Kanun" adlı yasal düzenleme ile seçim dönemlerine ilişkin kimi yasaklar ve kurallar getirmiştir. Fakat bu yasaklar ve kurallar başta iktidar partisi tarafından sıkça ihlal edildiği gibi, söz konusu ihlaller güçlü bir yaptırıma da konu edilmemektedir. Uluslararası Şeffaflık Derneği'nin Mayıs 2015 tarihli bir araştırmasına göre seçim dönemlerinde ihlal edilen kuralların başında devlet/kamu kaynakları kullanılarak seçim propagandası ve çalışması yapılması, oy satın alınması, kaynağı belirsiz ve kanun dışında belirtilen şekilde hediye dağıtılması, radyo ve televizyon ile propaganda, sansür, ilanlara ilişkin kurallara, devlet memurları, başbakan, bakan ve milletvekillerine ve yayın yasağına ilişkin yasaklara uyulmaması yer almaktadır.

İçinden geçmekte olduğumuz referandum süreci bu yasak ve kuralların ihlal edildiğini ortaya koyan sayısız örneğe tanıklık etti. Aynı tanıklık diğer yandan kamusal kaynakların AKP iktidarı için seferber edildiğini de ortaya koyuyor.

Örneğin Yüksek Seçim Kurulu (YSK),

elektrik enerjisi hasılatından ve genel bütçeden yapılan katkılarla 'kamu yayıncılığı' yaptığı iddia edilen TRT'yi yayın ve propaganda hususunda tam bir tarafsızlık ve eşitlik içinde hareket etmekle görevli kılmıştır. Ancak TRT haber kanalında 1-22 Mart tarihleri arasında yapılan program ve haber bültenlerinde Erdoğan'a 1390 dakika, AKP ve hükümet yetkililerine 2 bin 723 dakika, CHP'ye 216 dakika, MHP'ye 48 dakika zaman ayrılırken, HDP'ye ise yalnızca bir dakika verildi.

Yine mevzuatta "kendilerini tanıtıcı nitelikte broşür, el ilanları, parti bayrağı, poster, afiş veya ses ve görüntü içeren CD, DVD gibi her türlü yayını dağıtmakta serbesttir. Siyasi partiler ve adayların, bu fıkra da belirtilenler dışında herhangi bir hediye ve eşantıyon dağıtımaları, dağıtımları veya bunların üçüncü şahıslar ya da kurum ve kuruluşlar aracılığı ile dağıtılması yasaktır" denilmektedir. Fakat Orman ve Su İşleri Bakanı'nın 'Evet' çadırının hemen yanı başında halka ağaç fidesi dağıtması örneğinde olduğu gibi

bakanlar eliyle bakanlık bütçelerinden 'hediye' dağıtmak AKP'nin seçim çalışmalarının başında gelmektedir. AKP şeflerinin ihlal ettiği bir diğer düzenleme örneği ise seçim mitingleri üzerinden yaşanıyor. Mevzuat açıkça "62. maddede sayılı bütün daire, teşekkül ve müesseselerle Bankalar Kanununa tabi teşekküllere ait kaynaklardan yapılan iş ve hizmetler dolayısıyla, (açılış ve temel atma dahil) törenler tertiplemek, nutuklar söylemek, demeçler vermek ve bunlar hakkında her türlü vasıta ile yayınlarda bulunmak yasaktır" demektir. Ancak sadece Erdoğan'ın son bir hafta içerisinde açılış yaptığı ve bol keseden söylevler verip 'Evet' istediği yerlerden İstanbul Sancaktepe, Diyarbakır, Zonguldak, Atatürk Kültür Merkezi ve Trabzon'u saymak dahi kafidir.

Tüm bunların yanında, devletin ve AKP'li belediyelerin olanaklarını sınırsızca kullanarak kamusal kaynakların 'Evet'e peşkeş çekildiği ise artık herkesin malumu. Bu noktada devlete ait 12 uçak ve 3 helikopter ile 26 bakan, 18 meclis

komisyon başkanı, 13 meclis başkanlık divanı üyesi, 5 AKP grup başkanvekili ve 800 AKP'li belediye başkanının makam araçlarının referandumda iktidarın hizmetine sunulduğunu belirtmekle yetinelim.

İKTİDAR OLMANIN GÜCÜ 'EVET'İN HİZMETİNDE

Kamusal kaynakları 'Evet' için talan edenler aynı zamanda iktidar olmanın gücünü de sınırsızca kullanarak seçim 'rüşvet'leri dağıtmaktadırlar. Patronlara kamusal kaynakları sunarak yaptıkları teşvikleri ikiyüzlüce 'istihdam' yalanları ile kitlelerin önüne koymaları, geçici işçi alımları ilanlarını Nisan ayında askıya çıkarmaları, yine fona devredilen Ziraat Bankası'nın emeklilik promosyonlarının Mayıs ayı ödemesini Nisan ayına çekmesi, genç çiftçilere 30 bin TL, genç teknoloji girişimcilere ise 150 bin TL hibe edilmesi gibi 'güzellikler'in zamanlaması ise 'manidar'.

'EVET'E MUBAH, 'HAYIR'A YASAK

Kendi yasalarına dahi uymayan AKP iktidarı, tam bir keyfiyetle hareket ediyor. Karşısında düğmesiz cüppelerini iliklemeye çalışan hukukçuların yarattığı rahatsızlıkla ve OHAL koşullarının beraberinde getirdiği baskı ve zor ortamının 'huzuru' ile istediği gibi at koşturuyor. Tüm bunları ise tam bir riyakarlıkla "özgürlüklerin fedaisi" olduklarını ilan ederek yapıyor. Bu gelişmeler 'Hayır'a yönelik baskılar ve engellemeler ile birlikte ele alındığında; özgürlük ve eşitliğin kapitalist sistemin mayasında olmadığı gerçeği bir kez daha gözler önüne seriliyor.

Tüpraş fabrikalarında iki saatlik iş durdurma eylemi

Tüpraş'ta Batman, Kırıkkale, İzmir ve Kocaeli rafinerilerinde çalışan 4 bin işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinin altıncısı 4 Nisan'da gerçekleştirildi. Petrol-İş ve Tüpraş yönetimi arasında zorlu geçen görüşmeler tıkanma noktasına geldi.

İşçilerin %20 zam talebine karşılık Tüpraş yönetimi yeniden enflasyon oranında, yüzde 4.7 zam teklifini yineledi. Ücret görüşmelerinin yanı sıra görüşmenin bir konusu da çalışma düzeni oldu. Patron tarafı görüşmelerde vardiya sisteminde değişiklik yapılmasını talep etti. Bu teklif karşısında görüşmelerin tarafı sendikanın 4 şubesi de ortak karar alarak, çalışma düzeninin değiştirilmesini reddetti.

Toplamda 12 madde üzerinde anlaş-

ma sağlanamayan görüşmelerde arabuluculuk sürecine gidiliyor. Arabulucu olarak ise 7 Haziran seçimlerinde İstanbul 1. Bölge'den AKP milletvekili aday adayı olan İbrahim Subaşı atandı.

5 Nisan sabahı ise işçiler 2 saatlik iş durdurma eylemi yaparak haklarını gasp etmeye çalışan Tüpraş yönetimine uyarıda bulundu.

Tüpraş işçileri, gece vardiyasının çıkışında ve sabah vardiyasının girişinde 4 ilde 2 saat iş bıraktı. Kocaeli'de de iş durduran işçiler rafinerinin önünde toplanırken Petrol-İş Sendikası Kocaeli

Şubesi adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı yapan Şube Başkanı Salih Akduman, Tüpraş'ı ayakta tutanın işçiler olduğuna değindi.

Toplu sözleşme görüşmelerinin tablosu ise şu sözlerle açıklandı: "İşveren sözleşme süresini 3 yıla çıkarmak, vardiyalı çalışanların çalışma saatlerini arttırmak ve buna bağlı olarak fazla çalışma düzenlemesinde değişiklikler yapmak, ayrıca hafta tatili çalışması karşılığı ücretli izin kullandırılması ve ödemeleri, ücretli mazeret izni hükümlerinde değişiklikler yapmak istemektedir. Kısacası

işveren, binlerce işçinin ve Petrol-İş'in itirazlarına rağmen çalışma biçiminde köklü değişiklikler yapmayı hedeflemekte, işçinin kazanımlarını tırpanlamaya çalışmaktadır. İşverenin bu dayatmaları sonucunda toplu sözleşme süreci, ne yazık ki, tıkanmış ve sözleşme sürecinde uyumsuzluk aşamasına gelmiştir."

Tüpraş işçisinin bu dayatmalara boyun eğmeyeceğini ve kazanımlarına sahip çıkacağını belirten Akduman, Tüpraş yönetimine de çağrı yaparak dayatmalarından vazgeçmeleri gerektiğini ifade etti. Uyarıları dikkate alınmadığı takdirde eylemlerin artarak devam edeceği, işçilerin alınteri ve haklarını korumak için gerekeni yapmaktan çekinilmeyeceği vurgulandı.

İhraç Kurultayı'ndan yansıyanlar...

KESK diren(me)mekte kararlı!

Birçok tartışmada birilerinin "biz sendikalarımızı sokaklarda kurduk", "mühürleri söktük yine sökeriz" gibi sözler sarf ettiğine ve geçmiş üzerine yapılan bu güzellemeleri bugünkü sorumlulukların üzerinden atlamanın aracına dönüştürdüğüne tanık olmuştunuzdur. Siz somut duruma uygun somut öneriler getirirsiniz, birileri çıkar kürsüye somut olana dair hiçbir söz söylemeden "mücadele edeceğiz, izin vermeyeceğiz" gibi beylik sözlerle somut olanı baskılamaya, perdelemeye girişir. Sonuç olarak çok şey söylenmiş, ancak hiçbir şey yapılmamıştır!

KESK ve bağlı sendikaların on binlerce emekçinin kıyımdan geçirilmesi karşısındaki durumu da tamı tamına böyle. İhraç Kurultayı'nın açılış konuşmasını yapan KESK Eş Genel Başkanı Lami Özgen'in konuşmasında "kesintisiz mücadele edeceğiz", "KESK karanlığa teslim olmadı, olmayacak" türünden beylik söylemler bulursunuz da, bugün ihraçlara karşı fiili mücadelenin tek somut biçimi olarak çeşitli illerde gerçekleştirilen direnişlere dönük tek bir vurgu bulamazsınız. Aynı şey Eş Genel Başkan Şaziye Köse'nin konuşması için de geçerli. Bu konuşmanın da tek farkı, "yılmayacağız, diz çökmeyeceğiz" gibi söylemlerin daha yüksek perdeden dile getirilmiş olması...

İlk ihraçlar ve açığa almalar başladığı günden bugüne KESK ve bağlı sendikaların bürokratları bu tarzı ve ivmeyi hep korumaya çalıştılar. Fakat ilk aylarda ivme daha yukarılardaydı. Saldırı dalgası yeni başlamış ve henüz ilk sözler söyleniyordu. Dolayısıyla henüz pratikle sınanmadığı ölçüde, bu ilk sözlerin inandırıcılığı da daha yüksekti. Öyle olduğu içindir ki, ilk zamanlarda "mücadele edeceğiz, izin vermeyeceğiz" türünden söylemler, daha yüksek bir ses tonu ile dile getiriliyordu. Bu söylemlere protesto tarzında zaman zaman yapılan eylemler eşlik ediyordu. Tabanda beklenti ve ümit yaratılıyor, fakat öte yandan, sonuç alıcı bir direniş hattı örmekten özenle kaçınılıyordu. "Çadır kuralım, her ilde direniş mevzileri yaratalım, açlık grevi yapalım" türünden önermeler ise "barutumuzu baştan tüketmeyelim" gibi söylemlerle yanıtlanıyordu.⁽¹⁾ Eğitim Sen Genel Başkanı Kamuran Karaca da "Ekim ayı sonuna kadar arkadaşlarımız geri dönecek", "biz üyelerimizi maaşa bağladık" türünden açıklamalarla beklentiyi büyütüyor, "direnelim" diyenler "beklentiyi kapılanların" da basıncını arkasına alan sendika bürokratlarınca baskılanmış oluyordu. Bu "bekleme" taktiğine(!) daha

fazla dayanamayıp direnişe geçenler ise desteklenmiyor ve görmezden geliniyordu. Öyle ya, "koca KESK" birkaç direnişçinin arkasından mı gidecekti? KESK'e bu yakışmazdı! Ağızlardan çıkan sözler öyle büyüktü ki, sanırsınız yer sarsılacak! Ama daha başında, 15 Ekim mitingi yasaklandığında o koca koca sözler yalanıp yutuldu, yasağa boyun eğildi! Mitingin yasaklanması sonrasında Ankara'da yapılan basın açıklamasıyla valilik kınandı. Yasaklandığında valiliği kınayanlar, bölge toplantılarında gelen eleştirilere "biz yasağa boyun eğmedik, valilik bizi arayarak ciddi bir güvenlik tehdidi olduğunu söyledi. 10 Ekim katliamını yaşamış bir KESK olarak, bunu dikkate almak durumundaydık. Biz güvenlik tehdidi nede niyle illerden gelişleri durdurduk" diye yanıt veriyorlardı!⁽²⁾ O kadar inandırıcı konuşulmuştu ki, konuşmanın derin etkisine kapılanların hiçbirinin aklına "peki madem öyle, neden kamuoyuna böyle açıklamadınız ve valiyi ne diye kınadınız?" sorusunu sormak kimsenin aklına gelmemişti! Öyle ya, madem ortada bir yasak değil bir tercih vardı, Ankara Valisi'ni kınamak da neyin nesiy?

15 Ekim'den Aralık sonuna kadarki uzunca bir zaman öylesine geçitirilip gitti. Kıyımlar devam etti. KESK'in ihraç edilen üye sayısı 2 bine ulaşmıştı ve nihayet Aralık sonunda, 15 Ekim'in bir benzeri -15 Ekim'den deneyim edinilmiş olacak ki, bu kez Ankara'ya illerden kimse çağırılmadı- "emekçi yürüyüşü" adı altında gerçekleştirildi. İstanbul'da 21 Aralık'ta

başlayan ve "aracsız" olacağı söylenen yürüyüş 24 Aralık'ta Ankara'da son buldu. O dönem 2 bin ihraççı olan KESK'in bu yürüyüşüne, bir kısmı sendikaların merkez yöneticilerinden oluşan 126 kişi katılmıştı! Kendisi de ihraç edilmiş olan BES Genel Başkanı, grubunun "yürüyüşe katılmama" kararını gerekçe göstererek KESK'in kararına uymamış ve yürüyüşe katılmamıştı! "Koca KESK'in" emekçi yürüyüşüne neden bir avuç insan katılmıştı? Sendikaların emekçileri diploması ve yargıyla oyalamasının yarattığı güven kaybının bunda büyük bir rolü olduğu açık. Fakat en büyük etmen, sendikalarımıza hakim ve dolayısıyla da ihraç edilen emekçilere yön veren grupların "direnmekten" yana bir tutumlarının olmamasıydı. Demokratik Emek Platformu (DEMEP), Devrimci Sendikal Dayanışma (DSD), Emek Hareketi (EH) ve Sendikal Birlik (SB) gibi sendikaların şubelerinin ve merkezlerinin yönetimlerinde yaygın bir yer tutan grupların, ihraç saldırısına ilişkin hiçbir açıklaması ve kamuoyu ile paylaşılmış resmi bir tutumu yoktu. Genel Kurullar ve yönetim paylaşımları söz konusu olduğunda bildiri üstüne bildiri, açıklama üstüne açıklama yapabildi bu gruplar, ne hikmetse ihraç saldırısı karşısında ne yapılması gerektiğine dair tutum açıklamaktan uzak duruyorlardı. Kuşkusuz nasıl ki "tutum açıklamak, açıklanan tutuma uygun davranmak" anlamına gelmiyorsa, "tutum açıklamamış olmak da, bir tutumu olmamak" anlamına gelmez. Bu durumda kimin hangi tu-

tumun arkasında olduğunu bizzat pratiği ile görmek gerekir. KESK Eş Genel Başkanı Lami Özgen'in ihraç Kurultayı'nda dile getirdiği "aldığımız kararları sendika şubeleri boşa düşürüyor" mealindeki söylemi -ki bu ilk kez söylenmiş bir söz değil-, tam da şubelerin büyük çoğunluğunu tutan bu grupların pratikteki durumlarını anlatıyor. Gerek bu reformist grupların, gerekse de KESK ve bağlı sendikaların bürokratlarının durumu tamı tamına bir "tutulma" halidir.

Emekçi yürüyüşünün ardından ise KESK'te tam bir suskunluk dönemi başladı desek yerinde olur. Ocak-Şubat aylarında ardı ardına çıkartılan KHK'larla binlerce kamu emekçisi daha ihraç edildi. İhraç edilen KESK üye sayısı 3 bini aştı. KESK bu döneme ilişkin olarak her Cumartesi günü tüm illerde 14.00-16.00 saatleri arasında, örgütlenmesini şube platformlarına bıraktığı bir oturma eylemi kararı ile yetindi. Sınırlı sayıda ilde gerçekleştirilen bu eylemlere, devrimci ve duyarlı bir kısım şube yöneticisini dışta tutarsak, şube yöneticilerinin büyük çoğunluğu sahip çıkmadı. İhraç edilen emekçilerin de ancak küçük bir azınlığı bu eylemleri sahiplendi. Eylem kararını alan KESK, eylemlerin güçlendirilmesi için hiçbir çaba içerisine girmediyi gibi, bu eylemlerin haberlerini resmi internet sitesinde yayınlama gereği dahi duymadı. Özellikle 686 sayılı KHK sonrasında, ihraç edilen emekçilerden yükselen direniş çağrıları sonucunda yeni direnişler açığa çıktı. Bu direnişlere açık bir destek

verilmediği gibi, KESK'in ve sendikaların resmi sitelerinde haber yapmaktan da özenle kaçınıldı. Sendika bürokratları ve reformist gruplar açısından 'direnış' bir tercih değil, "katlanılan bir durum" olarak değerlendiriliyordu. Bu direnişlerin en kitleseli ve yaygın olanı İstanbul'da gerçekleşiyordu. Hiçbir direnişe açık destek vermeyen, bu yönde hiçbir resmi açıklaması olmayan KESK bürokratları, nihayet direnişin altıncı haftasında, İhraç Kurultayı'ndan birkaç gün önce İstanbul'da Bakırköy ve Kadıköy direniş alanlarını ziyaret etmişlerdi. Direniş alanlarına KESK Eş Genel Başkanı Şaziye Köse ve KESK Genel Sekreteri Hasan Toprak ziyarete gelmişler ve konuşma yapmışlardı. Ocak ayından kurultay gününe kadar tüm dönemde KESK ve sendikalarca bol bol kapalı mekan basın toplantıları gerçekleştirildi. Yürüyüşlerin, miting girişimlerinin, basın açıklamalarının yerini "basın toplantıları" almıştı. KESK yöneticilerinin direniş alanına ziyarete gelmeleri, kurultayla birlikte bu durumun son bulacağı, direnişlere sahip çıkılacağı ve bu direnişlerin yaygınlaştırılacağı yönünde küçük de olsa bir umut yaratmıştı. Fakat kurultayda, mevcut tabloyu değiştirecek bir bakışın ve tutumun belirginleşmediği görüldü.

BİR İŞE GİRİP ÇALIŞMAK, "ASALAKÇA YAŞAMAK" VEYA DİRENMEK

KESK ve bağlı sendikalar, ihraç edilen emekçilerin önüne somut bir eylem çizgisi koymadılar, koymuyorlar. Dolayısıyla ihraç edilmesinin üzerinden aylar geçen emekçilerin, yaratılan güvensizlik ortamının da etkisiyle iradesi kırılıyor ve iş aramak durumunda kalıyor. KESK'in kurultayda masaya yatırdığı konulardan biri "ihraçların psikolojik etkileri" idi. İhraç edilmenin kendi başına önemli bir psikolojik tahribat yarattığı açık. Fakat ihraçlar karşısında tutarlı bir mücadele yürütülemiyor olması bu tahribatı büyüten en önemli faktördür. Öyleyse yalnızca "ihraç" durumunun psikolojik etkisi değil, ihraçlar karşısında izlenen çizginin emekçide yarattığı psikolojik tahribat da incelenmek durumundadır. Yani ihraç edilen emekçilerin önemli bir bölümünde oluşan psikolojik tahribatlarda, KESK ve sendikaların çizgisinin de tartışmasız bir rolü var. Bu çizgi ki, her şeye rağmen direnme kararlılığı gösteren ve bu direnişler içerisinde kendisini var eden emekçiler üzerinde de büyük bir basınç oluşturmakta ve tahribat yaratmaktadır.

KESK ve sendikalar, direnmeyi eklen almayan tutumlarıyla, ihraç edilen emekçileri iş bulmaya veya -söylenmesi zor ama söylenmesi gerekiyor- "asalakça yaşamaya" zorlamaktadırlar. Direnmenin yerine konulan her türlü adım emekçiyi bu iki tercihe zorlamaktadır. Hiç şüphesiz olmasın, emekçide en büyük tahribatı, bu durum yaratmaktadır. Mücadele içerisinde buluşamayan emekçi, yalnız-

laşmakta, güvensizleşmekte ve çaresiz kalmaktadır. Sendikaların maddi dayanışma ilişkisini ele alış biçimleri ve dayanışmayı "mücadelenin dışında" bir olgu olarak görmeleri, emekçiyi bu iki tercihe zorlamaktadır. Kuşkusuz biraz derinlikli bakılırsa "asalaklaşma" bir tercih değil, bir "itilme" halidir! Eğer sendikasıncı yapılan maddi destek emekçinin yaşamını sürdürebilmesine yetiyorsa, sendikasının kendisinden beklediği bir şey de olmadığına göre, bir kenarda işine geri döneceği günü bekleyebilir. O güne kadar geçici de olsa bir iş bulursa, bu uzun bekleme sürecine daha uzun süre katlanabilir! Eğer sendikasının verdiği maddi destek küçük bir meblağı geçmiyorsa, iş bulmaktan başka çaresi yoktur(!) Kendisinden de beklenen aslında budur. Kimi reformist çevrelerin çeşitli sosyal medya hesapları üzerinden, iş bulanı, tezgah-dükkan açanı afişe etmesi boşuna değildir. İhraç edilen emekçilerin arkasında "iş bulmanın direnişin, her türlü ihtiyacınızı karşılamak için elimizden geleni yapacağız" diyen bir sendika yoktur. Kurultayda da ortaya konulan görüşler bu "iş bulmaya" zorlama halinin daha da geliştirilerek ihraç edilen KESK üyelerine "iş bulma" çabasına dönüştüğünü gözler önüne serdi. Sendika bürokratları ve reformist anlayışlar, maddi dayanışma sorununu direnişleri yaygınlaştırma ve bu direnişler üzerinden yüz binlerce emekçinin toplumsal desteğini kazanma üzerinden ele almadıklarından ve emekçilerin mağduriyetini "ekonomik" mağduriyete indirgeyen bir bakış açısına sahip olduklarından olsa gerek, ihraç edilen emekçilere iş haklarını geri almak için mücadele etmeyi değil de, kooperatif tarzında bir örgütlenme ile maddi sorunlarına çözüm bulmayı önerdiler. Böylece fiili olarak yaşanan "iş bulmaya zorlama" durumu, "biz size iş bulalım" durumuna dönüştü. İhraç edilen emekçilerden iş hakları için mücadele eden "direnışçi" yaratmanın yerine, "ticaret erbabı" yaratmayı önüne koyan bir anlayış, '90'lı yılları ile övünüp durulan KESK'e giydirilmeye çalışıldı.

İhraç edilen emekçi açısından bir üçüncü seçenek, direnişlere katılmaktır. Fakat bu tercih emekçi açısından zor bir tercihtir. Çünkü bu tercih, sendikanın değil, kendi tercihi olacak, hem sendikalar direnişleri sahiplenmez ve yaygınlaştırmazsa bu direnişler kısa sürede sonuç alıcı olamayacak hem de hayatını sürdürececek bir maddi destek sağlanamazsa, uzun süre direnecek gücü kalmayacak! Bu kaygılara birçok başka kaygı da eşlik etmekte, sendikaların izlediği çizgi direnme isteyen emekçinin de cesaretini kıran bir rol oynamaktadır. Her şeye rağmen bu tercihi yapıp, omuz omuza direnen emekçilerin dünyası ise bir başkadır. Onlar mücadeleleri üzerinden kendilerini var etmekte, dahası bu mücadele içerisinde kendilerini yeniden üretmektedirler. Onlarda özgüven, mücadelelerine duydukları inanç bulursunuz da, ihraç

edilmeleri nedeniyle "psikolojik travmalar" bulamazsınız. Onların psikolojileri üzerinde basınç oluşturan tek şey, bizzat üyesi oldukları sendikaların ve konfederasyonun bu mücadeleye anlamlı bir destek sunmamasıdır.

Şurası açık ki, mevcut direnişler yaygınlaştırılıp kamu emekçilerine ve topluma mal edilmedikçe ihraç edilen emekçilerin görevlerine kısa sürede dönmeleri olanaklı değildir. Ya da daha doğrusu bu, siyasal iklim değişikliklerine, yani kadere kalmıştır. AİHM ve iç hukuk süreçlerinin hızlandırılması da, dayanışma ilişkisinin sürdürülebilmesi ve toplumsal düzeyde yaygınlaştırılması da ancak direnişlerin yaygınlaştırılması sayesinde olanaklıdır. Bilmeliyiz ki, toplum ölçeğinde "KESK direniyor" dedikten de, ihraçlar gündeminin sıcak tutulmasını sağlayan da bugünkü direnişlerdir. Bu direnişler sayesinde ki, hemen her gün çeşitli muhalif ve sol basında "KESK direnişini sürdürüyor" türünden başlıklar atılmaktadır. Ne gariptir ki, KESK ve sendikaların bürokratları, topluma yansıyan "direniyorlar" havasını bu direnişlere borçlu olmalarına rağmen, ihraçlar üzerine yapılmış bir kurultayda bile bu direnişleri görmezden gelmeyi başarabilmektedirler. "Namazda gözü olmayanın, ezanda kulağı olmaz" sözü bugün KESK'in, kıyımlara karşı gerçekleştirilen direnişler karşısındaki tutumunu en iyi biçimde özetlemektedir.

DİRENMEK YA DA TESLİM OLMAK!

Bugün AKP iktidarı kamu emekçilerine teslimiyeti dayatmakta, pervasız saldırılarına anlamlı bir yanıt verilemediği ölçüde de saldırganlığını büyütmektedir. İhraç edilen on binlerce kamu emekçisinin ve KESK'in önünde direnmekten veya teslim olmaktan başka bir tercih yoktur. KESK, ancak direnişleri il il, meydan meydan yaygınlaştırdığı; başta ihraç edilen KESK üyeleri olmak üzere tüm kamu emekçilerini ve toplumsal muhalefeti bu direnişler etrafında buluşturabildiği ölçüde bu saldırıları püskürtebilir.

Kurultayda mücadele hattına dair tartışmalar son birkaç saate sığdırıldı. İki gün boyunca kurultaya katılan emekçiler, büyük bölümü akademik sunumlardan oluşan programın izleyicileri olarak kaldılar. Direnişlerini sürdüren kamu emekçilerinin müdahalesi olmasa neredeyse hiçbir tebliğ-önerge üzerine kürsü kullanılmayacaktı.

KESK Eş Genel Başkanı kapanış konuşmasında işyeri önü eylemleri ile oturma eylemlerinin KESK'in kararı olduğunu, örgütsel bütünlük içerisinde bir mücadele hattının sürdürüleceğini, ihraçlara karşı direnmekten geri durmayacaklarını dile getirdi. Böylece iki günlük kurultayın nihayet kapanış konuşmasında ilk defa direnişlere dönük KESK adına anlamlı birkaç söz söylenmiş oldu. KESK'in bu söyleme uygun bir süreç işletip işletmeyeceğini önümüzdeki günlerde görece-

ğiz.

KESK kısa süre içerisinde kurultayda gelen önerileri de dikkate alarak kapsamlı bir mücadele programı ilan etmeli, zaman kaybetmemelidir. Olanaklı olan tüm illerde direniş mevzileri yaratılmalı, KESK'in ihraç edilen binlerce üyesi bu direniş mevzileri etrafında kümelenmeli, yalnızca direniş alanları değil işyerleri de bu mücadelenin bir parçası haline getirilmelidir. Sendika şubeleri, öncü kamu emekçileri ve ihraç edilen emekçiler, hem direniş mevzilerinde konumlandırılmalı, hem de işyeri gezileri, dayanışma, basın yayın çalışmaları, basın açıklamaları gibi bütünlüklü bir çalışmanın parçası haline getirilmelidir. Sendikaların tüm ekonomik olanakları direnişlerin ve sendikaların mücadele programına katılan emekçilerin tüm bir yaşamını sürdürmeleri yönünde seferber edilmeli; hem eylemsel yönüyle, hem de maddi yönüyle dayanışma toplumsallaştırılmalıdır. Bunun için de hızla demokratik parti ve kitle örgütlerine çağrıda bulunularak direnişlerle dayanışma platformları oluşturulmalı, şubelerde çeşitli komisyonlar kurulmalıdır. Yerel direnişlerin yaygınlığı ve etkisi üzerinden Ankara merkezli miting, kitlesel oturma eylemleri gibi merkezi eylemler gerçekleştirilmelidir.

Yaygın direnişler hayata geçirilebildiği, direnişlerin soluğunun milyonlarca kamu emekçisine taşınabildiği ve toplumsal muhalefetin desteği kazanılabildiği ölçüde hukuksuz ihraçların önüne geçebilmek ve ihraç edilen emekçilerin işlerine dönmelerini sağlamak olanaklı olacaktır. Eğer teslimiyeti bir seçenek olarak görmüyorsak, KESK'in önünde direnmekten ve direnişleri büyütmekten başka bir seçenek yoktur. KESK ve bağlı sendikalar direniş iradesini büyüttüklerinde, bunun sadece ihraç edilen KESK üyeleriyle sınırlı kalmayacağı, KESK üyesi olmayıp "FETÖ" bahanesiyle işten atılan on binlerce emekçiye buluşmanın olanaklarının yakalanacağı, yarınları tehdit altında olan kamu emekçilerinin ve muhalif toplumsal kesimlerin geniş desteğinin kazanılabileceği görülmelidir. Bunun olanaklı olduğunu, bugün sınırlı sayıda kamu emekçisi tarafından sürdürülen direnişlerin yarattığı toplumsal etkiden de görmek mümkündür.

BİR KAMU ÇALIŞANLARI BİRLİĞİ ÜYESİ

Dipnotlar

(1) "En sonunda yapacağımızı en baştan yapmayalım, barutumuzu baştan tüketmeyelim" söylemi, 15 Ekim'de mitingin yasaklanması sonrasında Ankara'da yapılan basın açıklamasının ardından katılımcılarla yapılan toplantıda KESK Eş Genel Başkanı Şaziye Köse tarafından dile getirildi.

(2) İstanbul Anadolu Yakası'nda gerçekleştirilen bölge toplantılarından birinde KESK Eş Genel Başkanı Şaziye Köse tarafından 15 Ekim'e dönük eleştirilere yanıt verirken yapılan açıklama.

Bağımsız-Sen, DİSK Tekstil'e katılma/birleşme kararı aldı...

İhanet çemberini parçalamak öncü tekstil işçilerinin elinde

Bağımsız-Sen 2 Nisan'da gerçekleştirdiği olağanüstü genel kurulla DİSK Tekstil'e katılma/birleşme kararı aldı. Genel kurulda birleşmenin işçi sınıfı adına önemli bir adım olduğu ve diğer sendikalara da örnek olması gerektiği vurguları sıkça dillendirildi.

Genel kurul salonunda Bağımsız-Sen yönetici ve üyelerinin yanı sıra, DİSK Tekstil'in tescilli ihanetçileri de yer alıyordu. Greif işgali döneminde ihanetleri ayyuka çıkmış olanlar genel kurulda mücadelecilerle bir görüntü oluşturmak için durmadılar. İhanet şebekesinin şimdiki başkanı Kazım Doğan, geçmiş ihanetlerinin basıncını ve ağırlığını üzerinde taşıdığı için konuşmasında sık sık "ben hiçbir zaman tekstil işçisine ihanet etmedim" gibi ifadeler kullanma ihtiyacı duydu. Bu ifadeleri sıklıkla kullanmasının nedeni ise genel kurul salonundakilerin hemen herkesinin Kazım Doğan'ın ihanetlerinden öyle ya da böyle haberdar olmasıdır. Kazım Doğan, salondaki işçiler nezdinde kendini aklama çabasında yalnız da değildi. Şimdiki baş yalakası, Greif'in baş ihanetçilerinden Cihangir Şahan da yaptığı konuşmada Kazım Doğan'ı aklamak için seferber olmuştu. Kazım Doğan'ın "işçi babası" olduğundan, "Greif'te sendika içindeki karşı çıkımlara rağmen 44 taşeronun kaldırılması için tek başına mücadele" etmesine kadar kendisinin de inanmadığı sözleri sarf etti. Sonuç olarak, işçi kahyalarının samimi-yetsizliklerinin ayyuka çıktığı bir genel kurul gerçekleşmiş oldu.

NEDEN BİRLEŞME İHTİYACI DUYDULAR?

Bağımsız-Sen kurucu başkanı Asaletin Aslanoğlu yıllarca Teksif'te örgütlenme müdürlüğü yaptıktan sonra birden Teksif'in mücadeleciler olmadığını, işçilere sahip çıkmadığını vb. hatırladı. İş kolundaki diğer sendikaların da tekstil işçilerinin ihtiyacını karşılamaktan uzak olduğu gerekçesiyle Teksif'le yollarını ayırır ayırmaz kendisine bir "dükkan" açmak için kolları sıvadı. Teksif'in olanaklarıyla yıllardır elde ettiği tekstil işçisi ilişkilerini de kullanarak 104 işçinin kurucusu olduğu bir sendika kurdu. Aynı bir sendika kurmalarını "Deri ve tekstil sektöründe yasanın aradığı yüzde bir barajını aşan üç sendika var. Bu sendikalarda bilindik sendikacılık anlayışı hakimdir. Biz, Bağımsız-Sen'i kurarken kol kola giren işçi

arkadaşların büyük kısmı zaten bu sendikaları yakından tanıyan kişilerdik. Bu sendikaların sendikacılık adına yürüttüğü faaliyetleri yetersiz bulan insanlar olarak yola çıktık** biçiminde gerekçelendiriyorlardı. O zamandan bu zamana bu sendikalarda hiçbir şeyin değişmesine, hatta daha kötüye gitmesine rağmen bugün o üç sendikadan biriyle birleşme kararı aldılar.

Birleşme kararlarıyla ilgili Asaletin Aslanoğlu bir gazete röportajında "Bu durumda bir sendika 'Gelin, birleşelim, daha güçlü olalım' diyorsa biz sendikamızın ilkelerini, kendi ilkelerimizle karşılaştırırız. Zaten bizim ilkelerimiz, DİSK'in kuruluş ilkeleriyle aynıydı***" ifadelerini kullanıyor. DİSK Tekstil, DİSK'in hangi kuruluş ilkesini temsil ediyor? Madem ki ediyordu, şimdiye kadar üye yaptığınız işçileri neden kandırınız, ayrı bir sendika kurdunuz? Bunları yanıtlamak zorundasınız. Biz bunlara samimi bir yanıt vermeyeceklerini de biliyoruz.

Yukarıdaki alıntılar birleşmenin başını çekenlerin asıl niyetlerini ve çapsızlıklarını göstermektedir. Asaletin Aslanoğlu Bağımsız-Sen'i kurarken tekstil işçilerinin fiili meşru mücadelesinden ziyade kendi egolarını tatmin etmek için yola çıkmıştır. Amacı ise, işçi sınıfı mücadelesini tek başına adliye koridorlarına sıkıştırmaktır. Sınıf mücadelesi algısı da budur. Yıllarca sendika müdürlüğü yaptıktan sonra mevcut sendikacılardan daha fazla sendika "patronluğunu" hak ettiğini düşünerek yeni bir sendika kurmuştur. Kazım Doğan'ın Bağımsız-Sen genel kurulunda sarf ettiği "bir gün Asaletin kardeşime dedim ki; neden iki ayrı dükkan olsun. Gel dükkanları birleştirelim" ifadesi bile bu zatların sendikacılık, işçi

lemine çektiği büyük sendika "patronu" olma fırsatını böylece yakalamış oldu.

Birleşmenin özü özeti budur. Ne birleşme için yapılan genel kurulda, ne de yayınlanan açıklamada nasıl bir mücadele ortaklığı sağlandığına, hangi ilkelerle hareket edileceğine dair tek bir kelime dahi edilmemiştir. Her iki taraf da kürsü konuşmalarında kişisel hikayelerini ön plana çıkarmayı tercih etmişlerdir...

BİRLEŞME KİME KAZANDIRACAK?

Sınıf mücadelesinin önünde engel olmuş tescilli iki anlayışın başını çektiği birleşmeden kazançlı çıkacak olanın işçi sınıfı olmayacağı ortadadır. İşçi sınıfının, patronların sömürsüne karşı öfkesinin arttığı, bir çıkış aradığı bu günlerde mevcut zeminde yapılan birleşme ancak işçi sınıfı mücadelesini düzen içinde tutma çabasını güçlendirmeye hizmet edecektir. Birleşme tekstil işçilerinin sendikalarının başını tutan patronlara yarayacaktır. Bu gerçekliğe karşı öncü tekstil işçilerini uyarmak, aydınlatmak karşı karşıya kalınan tehlikeyi bertaraf etmek için önemlidir. Çünkü bu birleşme görüntüde (Bu konuda Asaletin Aslanoğlu fazlasıyla yeteneklidir) mücadeleciler pozlar verecektir. Esasta ise işçi sınıfı mücadelesine ideolojik, politik, örgütsel, manevi vb. açıdan ciddi zararlar verecektir.

Öncü tekstil işçileri, sendikaları patronların danışma ofislerine çeviren, işçileri patronların yasaları, yasaklarıyla sınırlayan, işçilerin fiili-meşru mücadelesini yasadışı ilan ederek patronlarla birlikte hareket edenlere karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Sendikaların ya da çeşitli işçi örgütlerinin işçilerin çıkarına olacak biçimde birleşmesi, ancak işçi sınıfının kapitalist düzene karşı verdiği mücadelenin temel yasalarının eksen alınmasıyla mümkün olur. Bu da bugünün koşullarında patronların yasalarına sıkışmayan, sendika ağalarını ve her türlü uzlaşmacı anlayışı hedef alan adımların atılmasıyla sağlanır. Şanlı Greif işgali işçi sınıfının mücadelesini ileriye taşıyacak mücadele hattını ve ilkelerini bütün açıklığıyla ortaya sermiştir. İşçi sınıfının gerçek birliğine giden yol yeni Greif'ler yaratmak ve fabrikalarda komiteler vb. kurmaktan geçiyor. Sınıfın gerçek birliğinin başka yolu ve yöntemi yoktur.

*Neden Bağımsız-Sen? (Madde 5)

** Aydınlik gazetesi (11.03.2017)

KOMÜNİST TEKSTİL İŞÇİLERİ

Tarihe düşülen not

Geçtiğimiz hafta Çankaya Belediye-si'nin taşeron şirketi Norm Ltd. Şti.'de grev oylaması yapıldı. Bu oylama yıllardır her türlü hakkı yok sayılan taşeron işçilerinin artık sendikal haklarını kullanmaya başlamaları nedeni ile olduğu kadar sendika yöneticilerinin aldığı ibretlik tutumlarla da tarihe düşülen bir not oldu.

Taşeron işçilerinin artık tüm engelle-re rağmen sendikal haklarını kullanmaya başlamaları son derece önemli ve değerli. Zira her türlü hakkı yok sayılan taşeron işçilerinin yıllardır verdikleri mücadele sayesinde bu aşamaya gelmiş oldu. Karayolu işçileri, yıllarca verdikleri mücadele ile açtıkları muvazaa davalarında kazandıkları yüksek tazminatlardan vazgeçmek pahasına da olsa kadro haklarını elde ettiler. Hastanelerde, belediyelerde ve diğer kamu kurumlarında ise halen kadronun esamesi okunmasa da sendikal örgütlenmenin önü açılmış oldu.

Çankaya Belediyesi'nin sokak temizlik işlerini yürüten Norm Ltd. Şti.'de çalışan işçiler de 2015 yılında sendikal örgütlenme adımlarını tamamladılar ve 2016 yılının Kasım ayı ile birlikte toplu sözleşme süreçlerine başladılar.

Ancak kamu taşeron işçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkı halen asılmaz görünen engellerle çevrili durumda. "Yüksek Hakem Heyeti" halen taşeron işçilerinin toplu sözleşme hakkının tek belirleyeni durumunda. Sendika yönetimleri de taşeron işçilerinin toplu sözleşme süreçlerinde grev hakkını savunmayı ve kullanmayı değil, siyasi iktidarla ya da örgütlü oldukları belediyelerin yönetimleri ile çatışmamak adına bu yöntemi tek "çare" olarak işçilerin önüne sürüyorlar.

Geçtiğimiz haftalarda yine "Yüksek Hakem Heyeti"nde bağitlanan Numune Hastanesi taşeron işçilerinin toplu sözleşmesi ise bu "tek çare"nin işçiler için ne anlama geldiğini gösteriyor. Numune Hastanesi'nde "Yüksek Hakem Heyeti"nde bağitlanan toplu sözleşme ile taşeron işçiler ilk yıl için %1, ikinci yıl için %4'lük

bir zamma boyun eğmek zorunda kaldılar. "Yüksek Hakem Heyeti"nden elbette işçiler lehine bir karar beklemek gerekmiyor, ancak yasalarca yasak olmasına rağmen AKP'nin bir il yöneticisinin "Yüksek Hakem Heyeti"nde yer almasının bu tabloyu daha da ağırlaştırdığı açık.

Norm Ltd. Şti.'de de geçtiğimiz hafta yaşanan grev oylamasının ardından toplu sözleşme süreci "Yüksek Hakem Heyeti"ne devredildi.

İşin daha da vahimi ve bu oylamayı tarihe düşülen bir not haline getiren ise sendika yöneticilerinin grev oylaması sürecinde takındıkları tutumlar ve yaptıkları propaganda oldu.

Mücadeleci işçilerin basıncı ile grev oylaması süreci üzerine bir açıklama yayınlamak zorunda kalan DİSK Genel-İş Ankara 1 No'lu Şube Yönetimi, bu açıklamalarında grev oylamasını açıkça basit bir "prosedür", toplu sözleşmenin "Yüksek Hakem Heyeti"ne gitmesi için yapılacak sıradan bir iş olarak değerlendirdiyordu.

Malumun ilanı olan bu açıklama nereden tutsanız elinizde kalacak olan bir ibretlik belgedir. Mücadeleci işçileri hedef haline getiren ve tehdit eden bölümleri bir tarafa (ki bu işçiler halen sendikadan tasfiye edilmek ile tehdit edilmekte) asıl ibretlik olan sendika yönetiminin toplu sözleşme ve grev hakkına ilişkin yaklaşımıdır.

Evet, şube yönetiminin de dediği gibi 6552 Sayılı Yasa ile taşeron işçilerinin toplu sözleşme ve grev hakkını kullanmaları nerede ise imkânsız hale getiriliyor. Ama acaba DİSK Genel-İş yöneticileri bu engelleri aşmak için neler yapıyor, ya da bir şey yapıyor mu? Asıl sorulması gereken soru budur!

İşte, bu açıklama bir şey yapmadıklarının ve dahası yapmaya niyetleri de olmadığını ilanından başka bir şey değildir. Zira yaptıkları açıklamadan da öğrendiğimiz gibi Genel-İş Ankara 1 No'lu Şube Yönetimi'ne göre grev oylaması

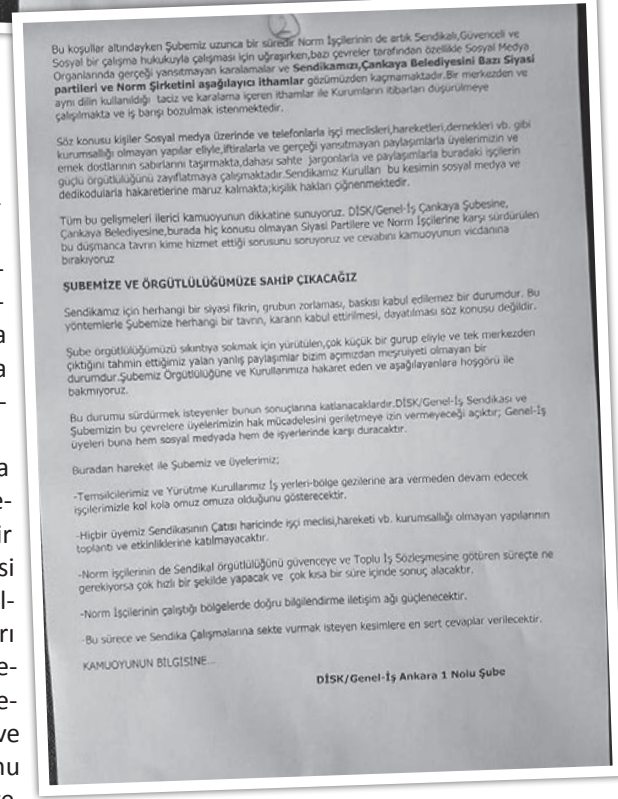
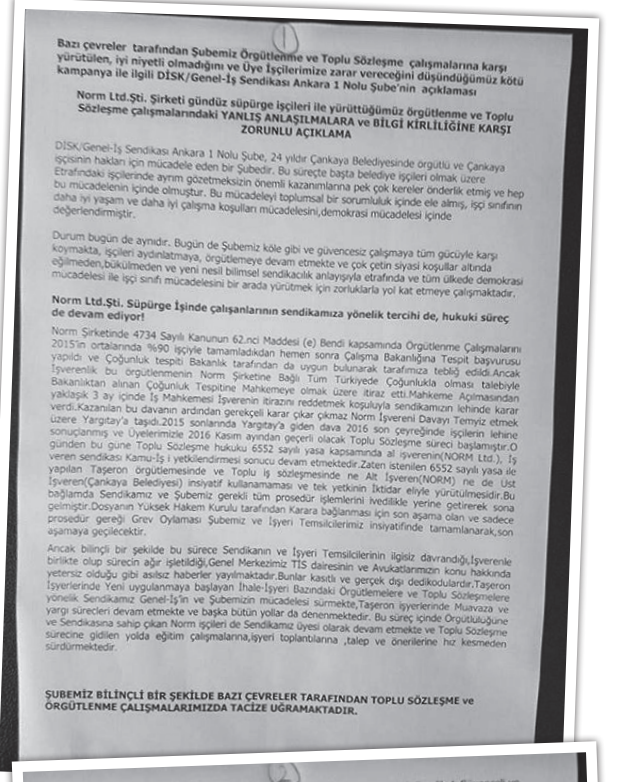
"sadece bir prosedür"dür. Onların ne Norm Ltd. Şti. işçilerinin özlük haklarını genişletmek gibi bir derdi var ne de taşeron işçilerinin mücadelesini büyütme istiyorlar.

Aslına bakarsanız, işçi sınıfı sendika ağalarının grev kaçkını tutumlarına artık fazlası ile alıştı. Ne zaman bir grev ya da direniş söz konusu olsa bu ağa takımı hep mücadelenin zorluklarından, ülkenin içinden geçtiği çetin koşullardan dem vurup işçinin mücadele iradesini kırmak için harekete geçiyorlar.

Ama Norm Ltd. Şti.'de bundan da fazlası yaşandı. Referandum süreci ve AKP karşıtlığı grev oylamasının açıkça dolgu malzemesi yapıldı.

CHP'li Çankaya Belediyesi'nin "sosyal demokrat" işçileri, açıkça "referandumda da 'Hayır', grev oylamasında da 'Hayır'!" söylemi ile zehirlendi.

Geçtiğimiz haftalarda gündeme gelen "R abi fenomeni" en çok ve rahat bir şekilde Çankaya Belediyesi işçileri arasında yankısını bulmuştu. Neredeyse çalıştıkları tüm bölgelerde Çankaya Belediyesi taşeron işçileri bedenleri ile 'Hayır' yazdılar ve sosyal medya yolu ile bunu yaydılar. CHP'li bir belediyenin işçileri olarak bunun çok özel bir zorluğu yoktu elbette. Ancak referandum üzerinden esen bu 'Hayır' rüzgârı sendika yöneticilerinin ve çevrelerinin eliyle grev hakkına da uzandı.

"Dürüst olun" diye madencileri azarlayan Erdoğan'ın yalanı

Türk sermaye devleti şefi Erdoğan 4 Nisan'da Zonguldak mitinginde madencilerin TTK'da istihdam talebine işçileri azarlayarak yanıt vermişti. "Bak ben buraya geldiğimden bu yana 3 bin-3 bin 500 kişi aldım" diyen Erdoğan'ın yalanı Genel Maden İşçileri Sendikası'nın açıklamasıyla bir kez daha gözler önüne serildi.

Açıklamada, TTK'da 2002 yılında 15 bin 119 işçi çalışırken şu anda bu sayının 7 bin 876'ya düştüğüne dikkat çekildi. İşçi sayısındaki düşüşe dair şu ifadelerle yer verildi:

"Süreklili yaşanan emeklilikler nedeniyle alınan işçi sayısı üretimi arttıracak bir anlam ifade etmemiştir. Ve TTK, tarihinin en düşük işçi sayısı ile çalışmak-

tadır. Kaldı ki 15 yıldır iktidarda olan hükümetin bakanları bu kurumda üretim artmaması konusunda hiç kimseye hesap sormamıştır.

Biz maden işçileri olarak kurumda bize verilen görevi eksiksiz yapıyoruz. Kurumun bugünkü halinden en son sorumlulu tutulacak kişiler maden işçileridir."

Sonuç itibarı ile 327 üyenin 207'sinin oy kullandığı grev oylamasında 82 'Evet' oyu karşılık 125 'Hayır' oyu kullanıldı ve sendika yöneticilerinin de yönlendirmesi ile "Greve hayır!" kararı çıkartılmış oldu.

Oysa işçi sınıfının 'Hayır' demesi gereken grevin kendisi değil, grev yasakları ve bu hakkın kullanımına ilişkin getirilen engellemeler olmalıydı. Çankaya Belediyesi taşeron işçileri ancak grev haklarına sahip çıkarak "tek adam rejimine" bari kat olabilir, kadro mücadelesini büyütebilir.

İşte, bu yüzden AKP karşıtlığından beslenip grev karşıtlığını örgütleyen Genel-İş Şube yöneticileri işçi sınıfı tarihine kara bir leke sürmüşlerdir.

Bürokratik kasta karşı taban örgütlülükleri ve fiili-meşru mücadele

Türk-İş içerisindeki ihanetçi, işbirlikçi anlayışa karşı gelişen tepki ve taban örgütlülüğünün gücüyle kurulan DİSK ile grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için fiili grev ve direnişlerle dışı dışı mücadele yürüterek kamu emekçilerinin kurduğu KESK; süreç içerisinde egemen olan bürokratik anlayışlar eliyle giderek etkisini yitirdi, işçi ve emekçilerin hakkını koruyamaz bir duruma geldi.

Yıllardır hem DİSK hem de KESK bünyesindeki sendikaların yaşadığı üye kayıpları ise sermaye devletinin yandaş sendikaları palazlandırmasıyla birlikte çok daha vahim bir boyuta ulaştı. KHK ile ihraç saldırılarının devreye girmesinin ardından KESK bünyesindeki sendikaların 7 bin civarında üye kaybı yaşadığını da göz önünde bulundurduğumuzda tablonun nereye doğru gittiğini daha iyi görebiliriz.

Ancak DİSK ve KESK bünyesindeki sendikaların yaşadığı bu üye kayıpları OHAL ve ihraçlarla sınırlı değil. Zira, her iki konfederasyon bünyesinde kuruluş yıllarını takip eden süreçleri dışında tutarsak (bir iki sendika hariç) çok büyük üye kayıpları yaşanmış ve yaşanmaya da devam etmektedir. Bizzat öncü işçi ve emekçilerin örgütlenme çalışmalarının yanı sıra ve bu sendikalardaki mücadeleciler anlayışın yarattığı güven sayesinde ilk yıllarda üye sayılarında ciddi artışlar söz konusu oldu.

Fakat zaman içerisinde her iki konfederasyonun ciddi bir üye sayısı ve etkin bir konum kazanmasının ardından sendikalarda bürokratik bir kast oluşmaya başladı. Oluşan bu kast kendi konum ve koltuklarını korumak adına grevlerden, direnişlerden uzak durmayı tercih ettiler. Giderek sınıf mücadelesinin önünde birer engele dönüştüler. Yasalıcı, icazetçi bir anlayışla sözde işçi ve emekçilerin haklarını korumak adına sözleşmeleri masa başında uzlaşma yoluyla, kendi deyimleriyle "diyalog içerisinde" bitirme yolunu tuttular.

Kuşkusuz sermaye devletinin sendikaları etkisizleştirmeye yönelik saldırıları da bu süreçte bir etken olarak karşımızda duruyor. Ama bunda şaşılacak bir durum yok. Onlar burjuvazinin temsilcileri olarak sınıfsal konumları gereği işçi ve emekçilerin yaşamlarını köleleştirmek adına kendi işlevlerini yerine getiriyorlar. Asıl sorun burada işçi ve emekçileri temsil etme, onların haklarını koruma ve geliştirme iddiasındaki sendikaların içine düştüğü/düşürüldüğü durumdur.

Sendikaları fiili-meşru mücadele eksenini temel alan bir anlayışa yeniden kavuşturabilmek, taban örgütlülüklerinin oluşturulması ve sendikalara hakim kılınmasıyla mümkün olacaktır.

DİSK VE KESK ON BİNLERCE ÜYE KAYBETTİ

DİSK ve KESK'e bağlı temel sendikaların 2000'li yılların başından bu yana yaşadığı üye kayıplarına göz attığımızda bu gerçekliği daha iyi görebiliriz:

KESK'e bağlı sendikalardan;

Eğitim Sen'in 2002'de üye sayısı 149 bin 383, işkolundaki oranı yüzde 22,84 iken bu sayı 2016'da 119 bin 876'ya yüzdellik olarak ise 10,21'e geriledi.

BES'in 2002'de 26 bin 840 olan üye sayısı ve yüzde 20,57'lik işkolu oranı 2016'da 16 bin 206'ya, yüzdeliği de 5,99'a düştü.

Haber Sen'in 2002'deki üye sayısı 7 bin 859, yüzdeliği ise 13,36 iken 2016'da üye sayısı 2 bin 891'e yüzdeliği de 8,19'a düştü.

SES ve Tüm Bel Sen bu süreçte üye sayılarını arttırsa da işkolundaki yüzdellik oranlarında büyük bir gerileme yaşadılar. 2002'de 13 bin 581 olan üye sayısını 2016'da 26 bin 588'e çıkaran Tüm Bel Sen, işkolundaki yüzde 44,11'lik konumunu koruyamayarak yüzde 21,11 seviyesine geriledi.

SES de 2002'de 24 bin 187 olan sayısını 2016'da 39 bin 210'a çıkarsa da işkolundaki yüzde 10,06'lık oranın yüzde

7,71'e gerilemesine engel olamadı.

DİSK'e bağlı sendikalardan;

Birleşik Metal-İş 2003'te 62 bin 165 olan üye sayısının yarısını kaybederken 2016'daki üye sayısı 30 bin 630 oldu.

Lastik-İş de 2003'te 39 bin 27 üye sayısının üçte ikisini kaybederken 2016'da 12 bin 197 üye sayısına sahipti.

Sınıf düşmanı konumu Greif Direnişinde bir kez daha tescillenen Tekstil Sendikası üyelerinin 6'da 5'ini kaybederken 2003'te 65 bin 842 olan üye sayısı 2016'da 11 bin 295'e geriledi.

Genel-İş'in 2003'te 64 bin 181 olan üye sayısı 2016'da 63 bin 790'a düşerken işkolu yüzdeliği ise yüzde 14,85'ten yüzde 6,64'e geriledi.

Bu süreçte gerici iktidarın alan açarak her türlü desteği sunduğu işbirlikçi, yandaş sendikalar ise üye sayılarını katlayarak işçi ve emekçiler üzerindeki gerici cendereyi pekiştirdiler. Yalnızca Hak-İş bünyesindeki Hizmet-İş Sendikası'nın 2003'te 88 bin 994 olan üye sayısını 2016'da 164 bin 259'a çıkarttığına bakarak bile işçi ve emekçiler arasında bu gerici sendikaların ve anlayışların giderek daha fazla egemen olduğunu görebiliriz.

BÜROKRATİK KASTI AŞMANIN YOLU TABAN ÖRGÜTLÜLÜĞÜ

Sendikaların bu duruma gelmesinin gerisinde kuşkusuz Türkiye'deki genel toplumsal-siyasal atmosferin önemli bir etkisi var. Ancak Türkiye'deki bu tablonun da sınıf hareketi ve mevcut sendikal düzenle dolaysız bir ilişkisi var.

Türkiye'deki reformist anlayışın sendikalarda etkin bir konuma gelmesine paralel olarak tabandaki işçi ve emekçilerin söz, karar, inisiyatif hakkı yok sayılmış; DİSK ve KESK'i var eden taban örgütlülüklerinin yerini sendikal bürokrasi almıştır. Gerek KESK yönetiminin bugün ihraçlar karşısında tabanın basıncıyla istemeye istemeye direnişlerin bir parçası olması, DİSK'e bağlı sendikaların ise grev yasalarına hızla boyun eğmesi; sendikalara egemen bu anlayışların aşılmasının ne kadar önemli olduğunu göstermektedir.

Sendikaları işçi ve emekçilerin haklarını koruyup, geliştiren, sınıf bilincini onlara taşıyan, fiili-meşru mücadele eksenini temel alan bir anlayışa yeniden kavuşturabilmek, taban örgütlülüklerinin oluşturulması ve sendikalara hakim kılınmasıyla; söz, karar, inisiyatifin tümüyle işçi ve emekçilerde olmasıyla mümkün olacaktır.

Patronlar kazanıyor, işçiler kaybediyor

Basına yansıyan haberler Türkiye'nin ilk serbest bölgesi olan Mersin Serbest Bölge patronlarının 2017'de de kazanmaya devam ettiğini gösteriyor. Geçtiğimiz yıl iç ve dış gelişmelerin sonucu olarak patronların "kriz" feryatları eksik olmamıştı. En çok da tekstil patronlarının sesleri duyulmuştu. Bunun üzerine AKP iktidarı hizmet ettiği sınıfın çıkarlarını gözeterek patronlara sınırsız kredi açtı, teşvikler sundu, Suriyeli işçi çalıştırma kolaylığı sağladı, ceza indirimlerine gitti... 2017 asgari ücreti de patronlar gözetilerek hazırlandı. Mersin Serbest Bölge'de de her yerde olduğu gibi patronlar krizin faturasını işçilere kesti.

DAHA FAZLA SURİYELİ İŞÇİ İSTEDİLER

Mersinli patronlar kısa bir süre önce daha ucuz iş gücü için patronlara ayrılan Suriyeli işçi kotasının kendilerine yetmediğini söylemişlerdi. Mersin Ticaret ve Sanayi Odası tarafından yapılan açıklamada "Fabrikalarda çalışacak insan bulamıyoruz. Çünkü yeni nesil fabrikalarda çalışmak istemiyor" denilerek Suriyeli işçi kotasının yükseltilmesini istemişlerdi.

Aslında sürekli felaket tellallığı yapan, "battık, bittik" diye feryat figan eden Mersinli patronların yalanlarını, zarar ederek kapattıklarını iddia ettikleri 2016 yılı rakamları bile göstermişti. Çünkü açıklanan rakamlara göre Mersin Serbest Bölge'deki patronların kaybı 2015 rakamlarına göre sadece yüzde ikiydi. Yani kar edilerek kapatılan 2015'e göre yüzde ikilik bir düşüş yaşanmıştı. Özetle, bir önceki yılın kar oranlarına göre yüzde ikilik bir "kardan zarar" durumu vardı.

Diğer taraftan 2017 yılının ilk rakamları da patronların kasalarının dolmaya devam ettiğini gösterdi. Mersin Serbest

Bölge, 2017 yılına ticaret hacmindeki hızlı artışla başladı.

BÖLGEDEKİ TİCARET HACMİ YÜZDE 37 ARTTI

2016 yılı Ocak ayında bölgedeki ticaret hacminde 2015'in aynı ayına göre gözlenen yüzde 55'lik azalış, 2017 yılının Ocak ayı sonu itibarıyla yerini yüzde 37 oranında hızlı bir yükselişe bırakarak 257 milyon 475 bin dolara ulaştı. Öte yandan, Mersin Serbest Bölge'de yılın ilk ayında ticaret ağırlıklı olarak başta Asya ülkeleri olmak üzere Türkiye, Amerika ve Avrupa'ya gerçekleştirildi.

Sonuç olarak Mersin Serbest Bölge'de patronlar daha ucuza, sesini çıkarmayacak, kölelik koşullarından şikâyetçi olmayacak işçi istiyorlar. Yeri geliyor işçileri ücretsiz izne gönderiyorlar, yeri geliyor firmaları kapatıp işçilerin hiçbir hakkını

vermiyorlar. Serbest bölgede işçiler tam kölelik koşullarında çalışıyorlar. Bir gün işe gitmeyen işçiden 3 günlük yevmiye kesiliyor. Serbest bölgeye TIR garajı yapan patronlar binlerce işçinin çalıştığı bölgeye kreş açmıyorlar. Kuşkusuz işçilere sadece kreş çok görmüyorlar. Patronlara göre işçilerin sağlık sorunları için arada bir tüm bölgede dolaşan bir iki "doktor" yeterli. Bölgeye nitelikli bir sağlık kuruluşu açmak "masraf." Ama işçiler sağlık sorunu yaşadığında hastaneye gitmesi de ayrı bir dert. Zira bu gibi durumlarda güç bela izin alabiliyorlar. Bölge giriş kartları bile işçilerden kesiliyor. Servisler ise tam bir işkence. Hurdaya çıkan araçlarla işçiler işe gidip gelmek zorunda kalıyorlar. Bölgede en çok zorluk yaşayanlar ise kadın işçiler. Çalışanların yarısını (çalışan sayısı ortalama 8 bin) kadın işçilerin oluşturduğu bölgede, kadın işçiler zorunlu mesaisi, servis sıkıntısını

daha ağır yaşıyor. Gecenin karanlığında eve gitmek zorunda kalıyorlar. Çalışırken hakaretlere maruz kalıyorlar.

Her yerde olduğu gibi burada da patronlar işçinin hakkını yemek için bin bir türlü yol deniyor. Maaşların bir kısmını bankadan yatırıp kalan kısmını elden veriyorlar. Sigortalar eksik yatırılıyor. Maaş bordrolarında ücretler eksik gösteriliyor. İşçiler hakaretlere maruz kalıyor.

Diğer taraftan Mersin Serbest Bölge işçileri içinde insanca çalışma ve yaşama koşulları isteyen işçiler de bulunuyor. Çözümü Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası'nda (DEV TEKSTİL) örgütlenmekte bulan işçiler adım adım ilerliyorlar. Bölge patronları da bu durumdan haberdar. İlerleyen günler bu açıdan da önemli gelişmelere sahne olacak. Zira serbest bölgeye DEV TEKSTİL zorlu ve mücadele dolu günlerin arkasından girecek gibi görünüyor.

Türkiye'nin her yerinde işçi-emekçilerin temel gündemi referandum. Esenyurt-Hadımköy-Avcılar bölgesindeki fabrikalarda da referandum, tartışmaların temel gündem maddesi. Ayrıca burjuva politikacıların da temel yönelim alanlarından biri fabrikalar olmuş durumda. Son süreçte bu bölgedeki birçok fabrikaya AKP milletvekilleri geliyor ve işçilere "güzel" yemekler hazırlatıyorlar, işçilerden referandumda 'Evet' oyu vermelerini istiyorlar. Bazı patronlar da bu işi rüşvet yoluyla çözmeye çalışıyor.

Esenyurt'ta 700 işçinin çalıştığı bir gıda fabrikasında patron, bütün işçileri toplayarak referandumda 'Evet' oyu verecek işçilere 150-200 TL arası zam

Fabrikalardan referandum gözlemleri

yapacağını söyledi. "Ne olursa olsun, ne verirsiniz verin yine de 'Hayır!' diyeceğim, sizden bir şey istemiyorum" diyen bir kadın işçi ise işten çıkarıldı.

Hadımköy bölgesinde 400 civarında işçinin çalıştığı bir tekstil fabrikasına 2 AKP milletvekili gelerek işçilerden 'Evet' oyu istedi. Fabrikada o güne özel yemekler hazırlatıldı. Yemekten sonra işçiler vekillere sorular sordular. Milletvekilleri işçilerin sorularına yanıt veremeyip sorular karşısında sıkışıp kaldılar. En sonunda çareyi işi şova çevirmekte

buldular. İşçilere hep birlikte 'Evet' diyor muyuz diye seslendiler, ancak işçilerden cevap alamadılar.

Referandum fabrikalarda işçiler arasında gerginliklere ve yapay ayrımların oluşmasına da yol açıyor. Sınıfsal kimlik üzerinden olaylara bakmayınca aynı tezgahta çalışan işçiler bir birlerine düşmanlaşabiliyor. Şu an bu tip olaylar birçok fabrikada yaşanıyor. Bazı fabrikalarda bildiri dağıtımlarına gittiğimizde 'Hayır'cı işçiler bildiri almayanları iğnelenici sözlerle ezmeye çalışıyorlar. "On-

lar makarnacı", "onlar kömürcü" "onlar almaz" diyorlar. Avcılar-Parseller sanayi bölgesinde 250 kişinin çalıştığı bir metal fabrikasında 'Evet' ve 'Hayır'cı iki işçi arasında arbede çıktı. Tekme tokat birbirlerine girmek üzerelerken araya diğer işçiler girdi. Bu tür olaylar şu sıralar sıklıkla yaşanıyor. Öyle ki insanlar gittikleri camileri bile referandum kararına göre belirler oldular. Tüm bu yaşananlar fabrikalarda çalışma yürütmenin ne kadar yakıcı olduğunu bir kez daha gösteriyor hepimize. Yapay ayrımların ilacı devrimci sınıf mücadelesi ve sınıf devrimcilerinin fabrikalardaki faaliyetleridir.

ESENYURT'TAN SINIF DEVRİMCİLERİ

Sermayenin karanlığına karşı

Türkiye’de sermaye iktidarının iç ve dış politikada yaşadığı tıkanıklığın ve çürümüşlüğü dolaysız bir ürün olarak yalan ve manipülasyonun çığırından çıktığını görüyoruz. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı ve sonrası soğuk savaş dönemine damgasını vuran yalan ve aldatmaca ile kitleleri yönlendirme yöntemleri, ’89 çöküşünden bugüne bilgisayar ve iletişim teknolojisinin gelişiminin de etkisiyle ilerledi. Bu, aynı zamanda kitlelerin izlenmesi, gözetlenmesi, düzen sınırlarının dışına çıkan her düşüncenin ve eylemin denetlenmesi anlamına geliyor. Örneğin televizyonların günümüzde bulunduğu her evi dinleyen, gözleyen bir kameraya dönüşmesi, çağımızın teknik ilerlemesinin egemen burjuva sınıfın elinde nasıl bir silaha dönüştüğünün küçük bir göstergesi.

“BÜYÜK BİRADERİN” ABLUKASI

Burjuva iktidar aygıtının faşist baskı ve zorbalıkla kitleleri köleleştirdiğini, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nın yarattığı yıkımın aynasında kurguladığı distopyası ile George Orwell çarpıcı ve yalın bir şekilde anlatmıştır. 1984 romanı, 1940’ların ikinci yarısından geleceğe yapılmış bir yolculuktur. Geleceğin dünyasının 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında nasıl olacağını karamsar bir tasviri yapmıştır.

Ekim Devrimi’nin 100. yılında yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler döneminin içinden geçerken, romandaki dünya günümüzdeki dünyanın bir kopyası gibidir. Dünya Okyanusya, Avrasya ve Doğu Asya olmak üzere 3 süper devlet arasında paylaşılmıştır. Okyanusya ülkesi 4 bakanlık ta-

rafından yönetilir. Resmedilen, burjuva devlet aygıtının yanılmalara kitleleri aldattığı bürokratik-militarist işleyişidir.

Savaştan sorumlu bakanlığın ismi Barış Bakanlığı; basın-yayın, eğlence, eğitim ve sanatla uğraşan ve adeta ya-

lan makinesi olarak çalışan bakanlık Doğruluk Bakanlığı; toplum düzenini sağlayan ve düşünce polisi ile işlerini yürüten işkence merkezinin adı Sevgi Bakanlığı; toplumun kıtlık ve yokluk içinde yaşamasını örgütleyen ekonomi bakanlığının adı ise Bolluk Bakanlığı’dır. Sevgi Bakanlığının binasının tek bir camının dahi bulunmayıp etrafının dikenli teller, çelik kapılar, silahlı muhafızlarla çevrili olması ise ironik bir kurgudur.

Dünya denetleme ve izleme yöntemleri ile küresel bir hapishaneye dönüştürüldü. Ve bu gericilik dalgası burjuva devletin işçi ve emekçilerin devrimci mücadeleleri sonucunda bürünmek zorunda kaldığı demokrasi kabağının kırılması ile oluştu.

Dünyada emperyalist güçler arasında bitip tükenmeyen nüfuz mücadelesinin neden olduğu kıyıcı savaşlar 3 süper devletin hegemonyalarının birbirine denk olması yönünden kısır döngü halini almıştır. Esasında soğuk savaş dönemine işaret edilir. Savaşın düzenin işleyişi ve kitlelerin yönetimindeki rolünün vurgulandığı açıktır. Şu andaki

düşman mutlak kötülüğü temsil eder ve onunla geçmişte de gelecekte de herhangi bir barış durumu söz konusu olmaz. Bu, gündelik politikadaki söylemdir. Modern propaganda ve ideoloji araçları ile bu düşünce kitlelere “zorla” kabul

ettirilir. Okyanusya, Avrasya ile savaş halindeyse, Doğu Asya ile ittifak halindedir. Ancak kısa bir süre önce Avrasya ile ittifak kurulduğu gerçeğinin üzeri özel aygıtlarla örtülür. Tarih, Doğruluk Bakanlığı tarafından yazboz tahtasına çevrilmiş, gerçekleri kanıtlayacak belgeler hızla silinivermiştir. Tarih bilinci silikleşmiş, tarih tamamen egemenlerin çıkarlarına göre yeniden yazılmış, bu sürekli bir hal almıştır.

İktidar aygıtı eliyle gerçekle ilgisi olmayan yalanlar kitlelere sistematik bir şekilde enjekte edilir. Düzenbazlık genel bir yönetme biçimi haline gelmiştir. Her şey yalan üzerine kuruludur. Bolluk Bakanlığı, 60 milyon ayakkabı imal edilmişken, bunu 2,5 kat fazla gösterir. Öte yandan halkın yarısı çıplak ayakla dolaşmaktadır.

Baskı, uyuşturma ve propaganda aygıtlarının kullanım biçimi günümüzden hiç de farklı değildir. Telescreen adı verilen, tüm kamusal ve kişisel yaşam alanlarında bulunan ekranlarla herkes izlenmektedir. Üstelik her an.

“Big brother seni gözetliyor” yazısının üzerinde dev fotoğrafıyla iktidarın tüm gücünü elinde toplayan Ağabey’in sert bakışları asılıdır. Telescreen ile her bireyin tüm davranışları kontrol altındadır. İdeolojik hegemonya devletin günlük 2 dakikalık nefret seansları ile kitlesel bir psikolojik şiddet biçiminde de kendini

gösterir. Günümüzün milliyetçi-şoven gericiliğinin bir tezahürü canlanır. Saat 11.00 olduğunda tüyler ürperten haykırışlar fonda duyulur. Sisteme muhalif olduğu söylenerek halk düşmanı olarak ilan edilen Emmanuel Goldstein’in yüzü perdede belirir. O, Ağabey’in düzeyinde bir parti yöneticisiyken, ihanet etmiş, idama mahkum edilmiş, kaçmıştır. Ekranda çığlıklar atılırken, fonda savaşıldığı söylenen Avrasya ordusunun askerleri geçmektedir. 30 saniye geçmiş, ekran karşısında toplu halde törene katılanlar öfkeden kendini kaybetmiş, çığlık çığlığa bağırılmaktadırlar. Nefret seansları ile kitleler zorunlu olarak yapay öfke selinin canlı bir öznesi haline getirilirler.

İktidarın toplumu denetim altında tutmak için kullandığı mezhepsel, etnik ayrımcılık, kutuplaştırma, karalama politikasının aynı zamanda kitlesel bir afyon etkisi yapmasının etkili bir ifadesidir. İktidarın bu dışlısına uygun hareket etmeyen ise hızla “buharlaştır”: Yaşadığı bile kayıtlardan silinir. Faşist-militarist polis devletinin en büyük hedefi kitlesel itaattir. Ancak itaat dahi düzen açısından yeterli olmaz, koşulsuz, gönüllü bir bağlılık istenir. O nedenle Okyanusya’da Ağabey’e itaat yeterli değildir, aynı zamanda sevmek şarttır. Bu koşulsuz bir biat demektir. Biat etmeyen, düşünce polisinin eline düşer.

Rejimın sürekliliğini sağlamak için

tek seçenek yeni Ekimler'dir!

Evrin Erdoğan*

Gerçek Bakanlığı geçmişi kesintisiz bir şekilde tahrif eder. Tarih durmaksızın bu nedenle yeniden yazılır. İktidardaki parti bütün arşivleri, üyelerinin hafızalarını kontrol ettiğinden zihinlere de bu sayede hükmeder. Partinin sloganı bunun kanıtıdır. Savaş barıştır, hürriyet esarettir, cehalet kuvvettir.

Sermaye düzeninde iktidar aygıtını elinde bulunduran sermaye sınıfı toplumsal bilinci felce uğratmak amacıyla sürekli aynı yöntemleri izliyor. Kitleleri manipülasyonla aldatmak, gazeteler, televizyon kanalları, radyolar, internet siteleri başta olmak üzere tüm kitle iletişim ve haberleşme araçlarını sınıf çıkarlarının doğrultusunda tek elde toplamak bugün en gelişmiş demokrasi ile yönetildiği söylenen ülkelerin devlet aygıtlarının geleneksel politikasıdır. Burjuva demokrasinin kendisi baştan aşağıya açık bir yanılsama üzerine kurulu olduğundan sahtekârlık ve yalan da mayasında vardır. George Orwell'in 1984'ünde bu, çift düşünce olarak tanımlanır. Karşılığı ise özünde çıkarlara ters gelen gerçeği unutmak, gerektiğinde onu hatırlamak, gerçeğin varlığını inkar etmek ve yalan söylemektir. Muhafız düşüncenin yok edilmesi amacıyla Arıdil diye bir dil icat edilip özgür düşüncenin kendini kelimelerle ifadesi imkansızlaştırılır. Kelime sayısı azaltılır. Kelimeler, özellikle zıt anlamlı olanlar yok edilir.

"Emperyalizm bir şiddet ve gericilik eğilimidir; çağdaş dünyadaki her türlü gericiliğin temel dayanağıdır. Faşizm,

burjuva gericiliğinin emperyalist aşamadaki yoğunlaşmış biçimidir. Devlet yapısında kurumlaşmayı başardığında, faşist diktatörlük biçimini alır." (TKİP Programı)

30 milyonu Sovyet insanı olmak üzere on milyonlarca insanın yaşamına mal olan 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrasında kaleme alınmış olan 1984'ün anlattığı düzen budur. Emperyalist-kapitalizm tarihin çöplüğüne gönderilene kadar tüm insanlığı tehdit eden bu karanlık hüküm sürmeye devam edecektir.

KARANLIĞA BOĞULMAK İSTENEN TÜRKİYE

Haziran Direnişi sonrasında kendini yeniden tahkim eden sermaye devleti iflas eden dış politikası, rejim krizi, ekonomik darboğazı, Kürt sorununun açmazı içinde işçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki baskıyı tırmandırmaktadır. Yalnızca Türkiye değil, tüm dünya Orwell'in 1984'ündeki Okyanusya'sında kendini bulmuş durumda. Dünya denetleme ve izleme yöntemleri ile küresel bir hapis haneye dönüştürüldü. Ve bu gericilik dalgası burjuva devletin işçi ve emekçilerin devrimci mücadeleleri sonucunda bürünmek zorunda kaldığı demokrasi kabuğunun kırılması ile oluştu.

OHAL süresince Türkiye cephesinde yaşananlar bunun kısa bir özetidir. İlerici, devrimci, demokrat siyasal örgütler ve partiler kısa kaç altında. HDP milletvekilleri, belediye başkanları hapsede. Devrimci,

sosyalist, muhalif derneklerin, gazetelelerin, dergilerin kapısına mühür vuruldu. Şu an Türkiye hapisanelerinde, ülke tarihindeki en yüksek sayıda siyasi ve devrimci tutsak bulunuyor. Burjuva düzen içi muhalefet dahi ağır bir baskı altında. Cumhuriyet gazetesi yazarlarının kafes tecridi altında hücrelere kapatılması bunun bir örneğidir. Yanı sıra söz, basın, toplanma hakkı ortadan kaldırıldı. KHK'larla iş güvencesi kökten yok edildi. Kamu emekçileri kapı önüne kondu. Düzenin tüm kurumları gibi referandum/halk oylaması, seçim gibi siyasal faaliyetlerin tam bir orta oyunu olduğu gün gibi ortaya çıkıyor. İki tercihli bir sandık oylamasında 'Evet' demek dışında kitlelere başka bir yol bırakılmıyor.

Kısacası işçilerin, emekçilerin ve tüm toplumsal öznelerin kendilerini siyasal olarak ifade etme, örgütlenme vb. hakları, yani tüm demokratik hak ve özgürlükler askıya alınmış durumda. Tüm bu hakların varlığı burjuva devletin militarist-bürokratik karakterini değiştirmez. Ancak bu hakların yok edilmesi çıplak bir şekilde sermayenin faşist diktatörlüğünü ortaya çıkarır. Özünde burjuvazinin teke-

lindeki yasama, yürütme, yargının görünürdeki kuvvetler ayrılığı, kuvvetlerin bir olduğu polis rejimine bürünür.

Orwell'in esasında diktatörlük olarak tanımlayarak Sovyet rejimi ile Hitler faşizmini aynı kefeye koyduğu 1984 romanı bugün kapitalist devleti anlatan bir anlama bürünmüştür. Tüm insanlığın geleceğini kurtaran Sovyetler, 2. Emperyalist

Burjuva cumhuriyet her daim geric karakterini korur ve yıkılıp yerine işçi sınıfının özgürleştiği sosyalist işçi-emekçi iktidarı kurulmadıkça bu gerçeği değiştirmek imkansızdır. Bu karanlığı dağıtmak yalnızca işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesine çıkmasından geçmektedir.

Paylaşım Savaşı sonrası modern revizyonizm tarafından bürokratik yozlaşmanın kısacasına alınmıştır. Modern revizyonizmin parti-devlet iktidarını ele geçirmesi ile geriye dönüş tüm den engellenemez hale geldi. 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın yarattığı yıkım bunun en önemli nedeniydi.

Burjuva ideologların "tarihin sonu" olarak ilan ettiği 1989'da Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku'nun dağılmasından bugüne insanlık girmiş olduğu yeni devrimler döneminin içindedir. Ekim Devrimi 100. yılında proletaryayı sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetini kurmaya, işçi demokrasisini inşa etmeye çağırıyor. 1989'da çöken, Ekim Devrimi'nin tarihsel kazanımlarına açılan modern revizyonist saldırıların ardından bürokratik devlet kapitalizmiydi. Ancak tasfiye edilen sosyalizmden geriye kalanlar bile işçi ve emekçilerin yaşamının ekonomik-sosyal olarak ne kadar ileri olduğunu kanıtlar.

Burjuva liberaller açısından burjuva cumhuriyeti demokratikleştirmenin hayal olduğunu günümüzün gelişmeleri tüm keskinliği ile anlatmaktadır. Burjuva cumhuriyet her daim geric karakterini korur ve yıkılıp yerine işçi sınıfının özgürleştiği sosyalist işçi-emekçi iktidarı kurulmadıkça bu gerçeği değiştirmek imkansızdır. Bu karanlığı dağıtmak yalnızca işçi sınıfının siyasal mücadele sahnesine çıkmasından geçmektedir. Tüm tarihsel gelişmeler bu nesnel koşulları beslemektedir.

* TKİP dava tutsağı

Kadınların eşitlik mücadelesi ve kadın işgücünün özgürleşmesi

Kadınların eşitlik mücadelesini kazanması ve özgürleşmesi için gerekli ön koşullar, kadının üretim sürecine katılabilmesi, ev işlerinin ve çocuk bakımının toplumsallaşmasıdır. Tüm bu ön koşulların kalıcı olabilmesi, yani kadınların üretimde, sosyal-kültürel-siyasal yaşamda özgürleşerek yer alabilmesi için öncelikle üretim ilişkilerinin değişmesi gerekiyor. Artı-değer sömürsüne dayalı bir sistem olan kapitalizmde sermaye sınıfının egemenliği ve her şeyi kâr merkezli planlaması vardır. Yüzyılların biriktirdiği gerici-lik ablukasını da kendisine kalkanlaştıran kapitalizm, kadının toplumdaki yerini, üretimde ne düzeyde yer alacağını ihtiyaçlarına göre belirlemektedir.

Dinci gerici ve cinsiyetçi yaklaşımlar, AKP'nin iktidarlaşması ile kadınları toplumda nefessiz bıraktığı son yıllarda çalışma yaşamına dönük uygulamalara da yansımaktadır. Kadın işçilere dönük çıkartılan son birkaç yasa ve paket, denildiği gibi kadınların çalışma yaşamında yer almasını kolaylaştıran değil, kadını çalışma yaşamının dışına iten bir sonuç ortaya çıkarmaktadır. Aynı zamanda hepsinin alt metninde kadının toplumdaki ve dolayısıyla toplumun en küçük yapıtaşı olan "kutsal aile"deki yerini perçinlemektedir. Bugün kadının çocuk doğurması gerektiği, hatta kaç çocuk olacağı ve kadının nasıl davranması, giyinmesi, dolanması gerektiği üzerine cümleler devlet erkani tarafından sık sık sıralanmaktadır. Kadının ikincil konumu ve yedek işgücü olduğu gibi düşünceler tekrar tekrar hatırlatılırken, kadını toplumsal yaşamın dışına iten, eve kapatan, tüm yaşamını çocuğa/çocuklara kilitleyen bir tablo yaratılmakta, bu tablo içerisinde ona "tam kadın olma"sı dayatılmaktadır.

Örnek olarak son dönemde torunlarına bakan büyükannelere maaş uygulaması tartışmalarını ele alalım. Bugünün koşullarında kadınlar çalışmak istediğinde ilk yardıma koşanlar genellikle kendisinin veya eşinin annesidir. Çocuk bakımını üzerine alan bu kadınlara, asgari ücretin 3'te 1'i oranında ücret denilerek harçlık verilmesi, olumlu bir adım gibi propaganda edilmektedir. Duyduğunda büyük çoğunluk da ne güzel uygulama diye aklından geçirdi. Sadece bu kareye bakınca, uygulama iyi bir görüntü algısı yaratabiliyor. Resmin tamamına bakmayı asla kaçırmayalım! Çocuk bakımına toplumsal çözümler bulmaktan kaçan devlet, bir kadının üzerindeki yükü başka bir kadının üzerine atmaktadır. Devletin planlamasında; kreşlerin sayısını arttıra-

lım, birçok yere kreş açalım, iyi bir eğitim kadrosu oluşturalım, bir de bu kreşleri ücretsiz yapalım türünden yaklaşımlar yok. Çünkü kadınların çocuk bakımı sorumluluğunu yılların kültürel algısı ile yükledikleri bir toplumda devlet "gereksiz yere" hem masrafa girecek hem de kadınların toplumdaki yerinde belli değişiklikler oluşacaktır. Böyle düzenlemeler yapılır mı? Sistemin doğası ve işleyiş kanunlarının midesi bunu kaldırmaz!

Kadının üzerindeki en büyük sorumluluklardan biri çocuk bakımınıdır. Hamilelik sürecinden itibaren kadınlar yaşamalarını çocuk eksenli planlamaya başlıyor ve bu süreç ilk eğitim, bakım vb. noktalarla devam ediyor. Toplumun geleceği demek olan çocuğun gelişimi ve bakımı için gerekli tüm ihtiyaçlar ve sorumluluklar kadın/anne üzerinden şekillendirilmektedir. Toplumda kadına yüklenen görevler dizisinden bir tanesi ve kadının yaşamını nasıl planlayacağı ve geçireceği noktasında en kilitleyici olanı diyebileceğimiz şey çocuk bakımınıdır. Aile ve çocuk kavramlarının öncelikleri ile belirlenen kadın yaşamı, kadının çalışma yaşamının ve bununla birlikte sosyal, kültürel, siyasal alanların da dışında kalmasına neden olmaktadır.

H. Fırat'ın "Kadın sorunu üzerine konferanslar"ından üçüncüsünün, "Kapitalizm kadın sorununu çözmez, döne döne yeniden üretir" başlıklı ek metnindeki şu vurgular, kadınlar için çifte sömürü olan kapitalizmin kadın işçilerin sorunlarını asla çözemeyeceğinin, çözmeyi tercih etmeyeceğinin altını çiziyor:

"Kadının durumunda düzelme sağlayacak, onun özgürleşmesini kolaylaştıracak tüm uygulama ve önlemler, kapitalizmin kâra ve özel mülkiyete dayanan düzeninin aşılma engellerine çarpıyor. Zenginlik özel mülk halini aldığı ve bu da bir avuç kapitalistin elinde toplandığı için, onu toplumun genel ihtiyaçları ve

elbette bu arada kadınların özgürleşmesi doğrultusunda kullanmak olanaklı olmuyor. Dolayısıyla özel mülkiyet düzeninin köleleştirici bağları parçalanmadan kadının özgürlüğü olanaklı değildir."

Yasalarıyla, cinsiyetçi yaklaşımlarıyla, gericiğin her türlü ile kadınların üzerine saldırganlıkla yürüyen sermaye sınıfı ve sözcüleri şimdi de düzenlerini referandum ile bizlere onaylatmak istiyor. Kapitalistler gözlerini dikmiş, tüm irademizi tek adama teslim etmemizi bekliyorlar. Referandumdan 'Evet' çıkması, yaşadıklarımızın katmerlenerek üzerimize üzerimize gelmesi demektir. Referandumda bu düzeni onaylayan diyenlere ve kadınların yaşadığı her soruna karşı, açığa çıkan 'Hayır'ı düzene karşı 'Hayır'a dönüştüren; kadınların eşit ve özgür yaşamaları için tek alternatif olan sosyalist işçi-emekçi iktidarının sesini yükselten bir cevap vermeliyiz.

Başta da vurguladığımız gibi bu sorunların çözülmesi ve çözümlerin kalıcı hale gelmesi için sistemin işleyişinin değişmesi gerekir. Bu sistem kadını çifte şekilde sömürmenin yollarını her daim arar ve yeniden yeniden üretir. İnsanın insanı sömürsünün son bulduğu sosyalizmde, kadınların yaşadıkları sorunların ortadan kalkması için gerçek bir çözüm zemini oluşur. Çocuk bakımına sosyalist toplumda farklı yaklaşılmasının nedeni, çocuğun toplumun geleceği olarak görülmesi bakışına uygun olarak, bakımı, eğitimi vb.nin de toplumsal sorumluluk olarak ele alınmasıdır. Her insan toplumun parçasıysa her çocuk da sadece bir anne ve babaya ait olan değil, toplumun parçası olarak yetişmesi gerektir. Bakımı da eğitimi de toplumsal bir sorumluluk olarak görülmelidir. Bu anlayış, çocuğa bir anne-babanın zimmetlisi gibi bakılmasını ortadan kaldırır. Sadece çocuk bakımında değil, kadına ait olarak tariflenen tüm işlerin toplumdaki tüm bireylerin

sorumluluğu olarak görüldüğü bir yaşam şekillendirir.

100. yılını karşılıyor olduğumuz Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesinin ardından, üretimde ve toplumsal yaşamda kadınların yer alması yönlü adımlar atıldı. Örneğin kadınların toplumsal üretime katılabilmeleri ve yaşantılarını kolaylaştırabilmeleri için çocuklarını emanet edebilecekleri ve çocuklarının yetiştirilmesine yardımcı olacak yaygın bir çocuk bakım/ eğitim kuruluşları (kreşler, yurtlar, yatılı okullar, etüt merkezleri vb.) açılması ve mahallelere, hatta tek tek fabrikalara dek örgütlenen yemekhaneler, kantinler, çamaşırhaneler, terzihaneler kurulması, alınan önlemlerin başında geliyor. Devrimden hemen 4 gün sonra kadın emeğinin korunmasına dönük yasa çıkartan Ekim Devrimi'nin ardından kurulan toplumsal işleyiş kadınların toplumsal alanın her noktasında yasal eşitliklerini oluştururken, "eşit işe eşit ücret" uygulaması hayata geçirildi. Aynı zamanda kadın işgücünün kalifiye hale hızlıca dönüşmesi için özel eğitim programları da uygulandı. Bunlar Ekim Devrimi'nin hemen ardından ve sosyalist toplumun inşası sürecindeki yıllar içerisindeki yasal düzenlemelerin, toplumsal şekillendirmelerin sadece küçük bir kısmıdır.

Burjuva devrimlerinin sadece kadın sorunu çerçevesinde değil, birçok demokratik konuda yüzyılda yapamadıkları/yapmadıkları, Ekim Devrimi'nin ardından hızlıca gerçekleştiği gibi, "kutsal aile"deki anneliği işaret eden düzenlemelere de imza atıldığı oldu. Sosyalist işçi-emekçi iktidarı deneyimi SSCB'nin de, dünyada sosyalizm hedefli halk iktidarları deneyimlerinin de eksiklikleri ile, hatalı politikaları ile karşılaşılabılır. Her şeyi denerken eksiklerimiz-hatalarımız olabileceği gibi, işçi-emekçi iktidarı eklenli sosyalist toplumu inşa ederken ve bu toplumda kadın sorununun en hızlı şekilde çözülmesi için politikalar üretip, yaşamı düzenlerken de olabilir. Sosyalizm inşası dönemindeki eksikliklerle kapitalizmdeki yoksunlukları karıştırmamak gerekir. Kapitalizminki yapmak isteyip de yapamama durumu değil, sermayenin yapmayı tercih etmemesidir. Eğer sosyalizmin tarihsel deneyimlerine ders çıkarma ve fikir oluşturma bakışı ile yaklaşırsa, hem bugün mücadele dinamiklerini örgütlemek için kadın işçi ve emekçilerin ihtiyaçları ve talepleri doğru saptanır hem de devrim sonrası inşa edilecek sosyalist toplumda daha hızlı sonuç alınabilir.

Çürümüş, tükenmiş, kokuşmuş bu düzene HAYIR!

Boğulup kıyıya vuran küçük Aylan'ı kimse unutmadı, unutmayacak sanırım. Aylan bebeğin katledilmesi mülteci sorununun sadece görünen kısmı. Zira yaşanan savaşın ağır bilançosu olarak binlerce mülteci bedeni vurdu sahillere, balık misali. Ortadoğu'da yaşanan kirli ve kanlı savaşın faturası her zamanki gibi yoksul halktan çıkarıldı. Şehirler yakıldı, yıkıldı, yağmalandı. İnsanlar katledildi, kadınlar, çocuklar tecavüze uğradı. Toplu katliamlarla insanlığın görüp görebileceği en kanlı süreçlerden geçirildi.

Bu savaşın baş mimarlarından biri de herkesin malumu, AKP iktidarı. Ortadoğu'yu kan deryasına çevirmeleri yetmedi, başımızda bombalar patlattılar, Kürt halkını kıyımdan geçirdiler.

On beş yıllık iktidarları boyunca insan haklarını, demokrasiyi, laikliği, kadın haklarını dillerinden düşürmeyenler, 21. yüzyılda Ortaçağ zihniyetine teslim etti ülkemizi. Şimdi de OHAL'le birlikte anayasa değişikliğine gidilerek iktidarlarını daha da sağlamlaştırmak istiyorlar. Ve on beş yıllık pratikleri ile insana, doğaya, kadına, hayvana, yeşile, böceğe, sanata; kısacası güzel olan her şeye düşman olduklarını çok güzel göstermiş olanlar, referandumda 'Evet' çıkması ile zaferlerini taçlandırmayı amaçlıyorlar.

O halde;

- OHAL ve KHK uygulamaları ile temel hak ve özgürlüklerin rafa kaldırılmasına, ülkenin yarı açık cezaevine dönüştürülmesine,

- Aydınların, yazarların, belediye başkanlarının, milletvekillerinin tutuklanması, muhalif kesimlerin saldırıya uğramasına,

- Üniversitelerin baskı altına alınma-

sına, yandaş medya dışında tüm medyanın susturulmasına,

- Çocuklara, bebeklere tecavüz edilmesine ve en kötüsü bunun meşrulaştırılmasına,

- Ormanlarımızın talan edilmesine, sularımızın ve havamızın kirletilmesine, bitmek bilmez kâr hırsı yüzünden hiçbir canlıya yaşam hakkı tanınmamasına,

- Kürdistan'da kadınların, çocukların, gençlerin en vahşi yöntemle katledilmesine,

- "FETÖ' ile mücadele" adı altında tüm ilerici, muhalif ve demokrat kesimlerin mesleklerinden uzaklaştırılmasına,

- Yaşamın her alanında; evde, fabrikada, sokakta, tarlada, okulda, kadın emeğinin, bedeninin sömürülmesine,

- Fabrikada, tarlada, tersanelerde birçok işkolunda güvencesiz çalıştırılmasına ve işçi katliamlarına...

Kısacası çürümüş, tükenmiş, kokuşmuş bu düzene ve gidişata dur demek için tüm gücümüzle haykıralım: HAYIR!

ÇEKMEKÖY'DEN EV EMEKÇİSİ BİR KADIN

Biz kadınların kurtuluşu ancak işçi iktidarındadır!

Yıllar boyu ülkeyi yönetip, giderek ülkeyi bataklığa sürükleyenler koltuklarını sağlamlaştırmak için çözümü başkanlık sisteminde görüyorlar.

Bu zamana kadar bizlere ne verdiniz ki karşılığında başkanlık sistemini istiyorsunuz. Kendi iktidarları döneminde kadın cinayetleri arttı, tecavüzler arttı, kadın ikinci sınıf insan yerine konuldu. Kadınları hiçe sayan açıklamalar yapıldı.

"Hamile kadın sokağa çıkmasın, kadın sokakta gülmesin, bir tane kadın mıdır, kız mıdır bilmem, kadın çalıştığı için işsizlik arttı" sözleri ile kadın toplumdan itelendi. 17 yaş altında anne olan kız çocuğu sayısı bunların iktidarları döneminde arttı. Peki ya koruma altında öldürülen kadınlara ne demeli, evlatları öldürüldüğü için diri diri toprağa konulan kadınlara ne demeli. Kadını hiçe sayan bir sistemdeyiz. Kapitalizm kadını sadece üretim sahasında anımsıyor, bir de tüketimi dayattığı Anneler Günü gibi özel günlerde. Onun dışında kadının adı bile yok bu mevcut sistemde ve bize dayatılmak istenen sistem bundan çok daha kötü bir sistem olacak. Önümüzde Arap ülkeleri örnekleri var. Biz kadınlar böyle bir yönetim şeklini asla kabul edemeyiz. Bir ülkenin yönetimini yalnızca bir kişiye bırakmak yaşam hakkımızı, yaşama şeklimizi bir kişiye teslim etmektir. Bu bir kişi bir sabah kalktığında kadınların çalışmasını yasaklayabilir, hatta yanlarında ailedeki erkeklerden biri olmadan dışarı çıkmalarını dahi yasaklayabilir. Bütün kadınların tesettüre bürünmesini emredebilir. Zaten düşledikleri öyle seçim kampanyalarında söyledikleri yalanlar gibi gelişmiş bir ülke değil, onların hedefi Osmanlı dönemindeki gibi kadınların cariye olduğu savaş ganimeti olduğu bir düzen.

Bir kişinin yöneteceği yönetim biçimi değildir kadının kurtuluşu. Fabrikalarda birlikte çalıştığı erkek işçi kardeşleriyle birlikte sermayenin iktidarını yıkıp, bizzat işçilerin yönetimde söz sahibi olduğu işçi iktidarındadır kadının kurtuluşu ve insanlığın özgürlüğü.

SANCAKTEPE'DEN KADIN BİR İŞÇİ

İşçi-emekçi kadınlar baskı, sömürü ve kölelik dayatmalarına 'Hayır' diyor

Ben bir plastik fabrikasının mutfaklarında yıllardır çalıştım. Çok zor emekli olabildim. Çalıştığım her yerde emeğim kaldı. Ne o günlerde, ne de bugün bizlere sunulduğu söylenen olanaklar ya da haklar kullanılmıyor. Ben de uzun yıllardır işçilik yapmış bir kadın işçi olarak haklarımızın kullanılması için referandumda 'Hayır' diyeceğim.

EMEKLİ BİR KADIN İŞÇİ

3 çocuğum var, hepsine çok uzun yıllar boyunca baktım. Bu yüzden iş hayatım çok sınırlı kaldı. Yıllar sonra sağlık ve emeklilik için işe başladım. Şimdi bir öğretmenin çocuklarına bakıyorum. Ço-

cuk bakımı bir iş olarak nitelendiriliyor. Ben bu işten para kazanıyorum, sigortam var; fakat yıllardır kendi çocuklarıma baktığımda bu bir iş olarak görülmedi, "annelik görevi" sayıldı.

Çocuklarımız için de, anneler için de daha iyi şartlar olması için 'Hayır' diyeceğim.

ÇOCUK BAKIMINDA ÇALIŞAN EMEKÇİ BİR KADIN

Diktatörlüğe 'Hayır' diyorum. Din-ci-gerici bir toplum yaratmak isteyenlere 'Hayır' diyorum. Kendisinden başkasına yaşam şansı vermeyen tekçi zih-

niyete 'Hayır' diyorum. Düzenin işleyişi baştan bozuk. Bu düzene karşı 'Hayır' diyorum.

EMEKÇİ BİR KÜRT KADIN

Bir kadın işçi olarak ikinci sınıf insan muamelesi görmek istemiyorum. Dindar ve kindar bir toplum yaratılmasını istemiyorum.

İşçilere hiçbir dönem haklar tanınmamıştı, fakat AKP hiç olmadığı kadar haklarımızı gasp etti. Haklarımızın elimizden alınmasına karşı 'Hayır' diyorum.

BİR TEKSTİL İŞÇİSİ

Fırtınalı dönemlere gençliğin enerjisi ile hazırlanalım

Referandum sürecinde AKP iktidarının gençlere yönelik özel bir stratejisi olduğu görüldü. Buna oylanacak anayasa değişikliğiyle seçilme yaşının 18'e indirileceği maddesi üzerinden yaptıkları propagandayla tanıklık ettik. Öte yandan Başbakan Binali Yıldırım gençlere özel mektuplar göndererek referandumda 'Evet' demeye çağırıyor, liseliler AKP gençlik kolları tarafından özel olarak geziyor, 'Evet' kampanyası için öğrenciler otobüslerle etkinliklere, mitinglere götürülüyor vb...

Toplumsal mücadele içinde gençliğin önemli ve dinamik gücü yadsınamaz. İktidar güçlerinin de gençliğin bu potansiyeline yönelik çalışmalara yoğunlaşması doğaldır. Hele de ülkenin yakın gelecekteki kaderini belirleyecek bir referandumda bu daha da önem kazanmaktadır. Zira öncesinde düzenin ezberini bozan bir Haziran Direnişi deneyimini yaşamış AKP iktidarının, gençliğe özel yoğunlaşmasının "anlaşılır" bir yanı vardır.

Bilindiği gibi Haziran Direnişi'nde gençliğin enerjisi özel olarak öne çıkmış, "Y kuşağı" diye tabir edilen bu gençlik sokaklarda, barikatlarda önemli bir direnişe imza atmıştır. Benzer şekilde işçi sınıfının uzun süreli durgunluğunu, yarıttıkları fırtına ile bozan metal işçilerinin direnişinde de genç işçilerin enerjisi unutulmamalıdır. Yine işçi sınıfı açısından örnek bir direniş teşkil eden Greif Direnişi'nde de genç işçilerin önemli yer tuttuğunu belirtmek gerekmektedir. İster işçi,

ister öğrenci olsun gençlik sokakta verilen toplumsal mücadeleler içinde her zaman özel bir rol oynamıştır. Buna son 8 Mart eylemlerinde sokağa çıkan kadınların önemli oranda genç kesimlerden oluştuğunu da eklemek gerekmektedir. Dünya deneyimlerine baktığımızda da bu böyledir. Son güncel örnekler olarak ABD'de Trump karşıtı eylemlerden, Rusya'da despotik rejime karşı sokağa çıkma iradesi gösteren gençliğe kadar bir dizi yerde mücadele, gençliğin enerjisi ile var olmaktadır.

Tarihsel açıdan da geçmiş toplumsal mücadele ve devrimlerde gençlik belirleyici ve önemli olmuştur. Bundandır

ki Lenin, "Bizler, daima devrimci sınıfın gençliğinin partisi olacağız" demiştir. Toplumsal bir devrim hedefi açısından sınıfın genç kuşaklarını örgütlemenin belirleyiciliği ortadadır.

Güncel plana dönersek, referandum çalışmaları ve sonrasında artması muhtemel toplumsal hareketlilikler içinde gençliğin belirleyici olacağı ortadadır. Bu nedenle bu mücadele potansiyelini açığa çıkarmak ve açığa çıkan örgütlemek oldukça önemli bir görevdir.

Yine bu süreçte Meslek Liseleri Kurultayı'nın örgütleniyor oluşu ise ayrı bir önemdedir. Zira sınıfın gençlik rezervi oralarda yetişmektedir. Sermayenin bü-

yük yatırımlarla meslek liselerine yoğunlaşması ve "memleket meselesi" diyerek önemini ortaya koyması da bundandır. Bu açıdan sınıf içinde güç olabilmek için genç işçileri örgütlemek gerektiğini vurgulamak abartı olmayacaktır.

Meslek liselerine yoğunlaşma gerekliliği için bir boyutudur. Diğer yandan genç işçilerin sorunlarına yönelik özel politikalar örgütleyebilmek de gerekmektedir. Genç işçiler kapitalistlerin yoğun sömürsü altındadır. Buna karşı çıkma potansiyelleri kimi zaman "başka bir iş bulur, giderim" rahatlığına heba edilebilmektedir. Ancak kimi zaman da genç işçiler daha gözü pek, daha cesaretli davranabilmekte, eylemsel süreçlerde öne çıkmaktadırlar. Öte yandan teknolojiye yakınlıkları ve sosyal medyanın etkisi ile farkındalık oranları daha gelişkin olmalarını da eklemek gerekir. Metal Fırtına döneminde MESS'in "Y kuşağı" diye tabir edilen bu yeni gençlik kuşağının farkında olarak hareket ettiğini de belirtmek gerekir.

Özetle gelecek fırtınalı dönemlere hazırlanmak için gençliği örgütlemenin önemi ortadadır. Gerek işçi gençlik gerekse öğrenci gençlik arasında bugünden yapılan her çalışma, verilen her emek yarının fırtınalı günlerine önemli bir hazırlıktır. Bu bilinçle çalışma alanlarında gençliğin örgütlenmesinin özel önemi gözeterek yoğunlaşılmalıdır. Gençlik her alanda bir adım öne çıkmalıdır, zira gelecek onlarındır!

Geleceğimiz sınav sistemine sığmaz!

İlkokuldan liseye ve üniversiteye uzanan eğitim maratonunda üniversitelere giriş sınavı (YGS) geçtiğimiz haftalarda yapıldı. Sistemin dayatmalarıyla neredeyse tüm hayatlarını bu sınava endeksleyen gençlik her sınav dönemi olduğu gibi bu dönem de bir "değişiklik" ile karşılaştı. Son sınavda "15 dakika önceden gelme" kuralı uygulandı. Bu kurala birlikte sınava 15 dakika önceden gelmeyen öğrenciler sınav salonlarına alınmadı. Birçok öğrencinin sınava alınmadığı için, okul önlerinde oturup ağladığı görüntüler objektiflere yansdı.

Son olarak Çanakkale'nin Biga ilçesinde bulunan Biga Atatürk Anadolu Lisesi dördüncü sınıf öğrencisi Büşranur Kalaycı'nın, YGS'ye getirilen yeni kural nedeniyle sınava giremediği ve bir süredir bunalımda olduğu, sınav sonuçlarının açıklanmasının ardından da psikolojisinin iyice bozulduğu belirtildi. Yaşadığı bunalım nedeniyle Büşranur

Kalaycı'nın kendini evinin tavanına asarak intihar ettiği öğrenildi. Yaşanan bu olay ilk değil. Daha öncesinden de buna benzer pek çok haber duyduk ve gördük. Kötü not aldığı ve sınavı geçemediği için intihar eden, sınav sisteminin ağır psikolojisine dayanamayıp intihar eden arkadaşlarımız oldu. Dahası bu sınavlardan iyi not alan ve üniversiteden mezun olan, ancak mezun olduktan sonra iş bulamayan yine birçok arkadaşımız intihar etti. Daha doğrusu bu sistem tarafından katledildiler. Son yaşanan olayla birlikte gördük ki elemeci sınav sistemi canlarımızı almaya devam ediyor ve bu sistem var olduğu sürece Büşranur son da olmayacak.

Son olmayacak diyoruz zira rekabet ve yarış daha ilkökul sıralarından itiba-

ren bizlere öğretiliyor. Her sene ilkökul sıralarından itibaren onlarca sınava giriyoruz. Ve hepsinden başarılı olmamız bekleniyor. Hele emekçi çocukları için okumak, gelecek için tek seçenek olarak lanse ediliyor. Çünkü emekçi çocuklarının kaderine -okumadıkları takdirde- erkek çocukları için sanayi ve fabrikalar düşerken, kız çocukları için ise erken yaşta evlilik düşüyor. Okumanın ve sınavlarda yüksek bir puan almanın kendisi bundan kaynaklı öğrenciler açısından büyük bir umut kaynağı. Ancak var olan elemeci ve rekabetçi sınav sistemi bu haliyle bizlere bir gelecek sunmaktan çok uzak. Sistem içerisinde bir yerlere gelmek için ilk önce kendi sıra arkadaşımızı dahi ezmek zorundayız. Genç işsiz nüfusa baktığımızda dahi bunu gö-

rüyoruz. Genç işsizlerin oranının %20 'leri bulunduğu bir ortamda, sistem doğası gereği rekabeti ve bireyciliği körüklüyor. Kaldı ki bu sınavlarda hiçbirimizin ilgileri, yetenekleri ölçülüyor. Yalnızca bize öğretilenleri ezberliyor ve sınavlardan yüksek puan almaya çalışıyoruz. Sınavdan geçerli puan aldığımız takdirde de çoğumuz puanımızın yettiği bölümlere yerleşiyoruz. Kısacası puanımızın yettiği kadar gelecek(sizlik) biçiliyor bizlere.

Elemeci sınav sistemiyle, ezberci eğitimle bizlere gelecek diye sunulan aslında koyu bir geleceksizlik. Eğitimdeki bu sistem döne döne rekabeti, bireyciliği, bunalımları ve intiharları üretiyor. Bundan kaynaklı bizlerin geleceği sınav sistemlerine sığmaz. Geleceğimiz ve kurtuluşumuz şaibeli sınavlarda değil, Berkin gibi, Ali İsmail gibi sokak sokak, barikat barikat kendi ellerimizle kuracağımız dünyadadır.

D. YALIM

300 OSB'de 300 teknik kolej

9 Nisan'da "Böyle gelmiş, böyle gitmez! Meslek Liseliler Birliği'ni kuruyoruz" kurultayı gerçekleştirilecek. Meslek liselilerin mücadele aracı olan birliğini ilan etmeye az bir süre kaldı. Bu süre zarfında geçtiğimiz hafta Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'nda "OSB'lerde 'mesleki ve teknik Anadolu liseleri' kurulmasına" ilişkin protokol imzalandı. Protokol, Millî Eğitim Bakanı İsmet Yılmaz ve Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Faruk Özlü tarafından imzalandı. Sermayenin mesleki ve teknik eğitime verdiği önemi biliyoruz. Yıllarca hazırlanan strateji planları, sermayedarlar ile yapılan anlaşmalar, bakanlıklar arasındaki ilişkiler ve sermaye devletinin bu yanıyla çok planlı gittiğini söyleyebiliriz. Bu planlar doğrultusunda, siyasi krizlerin elverdiğince işletilen projeler allanıp, pullanıyor.

PROTOKOLÜN KAPSAMI "BÖYLE GELMİŞ"

Protokolün kapsamında OSB'lerde mesleki ve teknik eğitim veren liseleri çoğaltmak, sermayenin bu alanda yaptığı yatırımı çoğaltmak, nitelikli iş gücü ihtiyacını karşılamak yer alıyor. Mesleki ve Teknik eğitim strateji raporunda 2018 yılına dek hesaplanan adımların en önemlisi imzalanan protokol ile hayata geçiyor. Daha öncesinde Ankara Sanayi Odası tarafından prototipi uygulanan projelerin daha kapsamlısı karşımızda durmaktadır. Ankara Sanayi Odası'nın Teknik Koleji bu

eksende açılan okullardan ilkinin oluşturuyor. Her OSB'ye bir teknik kolej hedefi var protokolün. Sayıca hedeflerini belirtirsek; "300 OSB içinde, en az 300 teknik kolej."

İsmet Yılmaz, yaptığı konuşmada, meslek eğitimini memleket meselesi gördüklerini, nitelikli meslek eğitimi vermeyi amaçladıklarını belirterek; "Organize sanayi bölgelerindeki okulların sayısını, öğrencilerin sayısını ve verilen eğitimin niteliğini arttırmak istiyoruz" dedi. Yılmaz, sözlerini şöyle sürdürdü:

"İşsizler, çalışacak iş yeri bulamamaktan şikâyetçi, işverenler de çalıştıracak işçi bulamamaktan şikâyetçi. Bizim görevimiz, iş arayanla işçi arayanın niteliklerini uyumlu hale getirmek. Bundan dolayı organize sanayi bölgelerindeki teknik okulları sektörün ihtiyacına göre yönlendirerek, eğitime hazır hale getirmek istiyoruz." Organize sanayi bölgelerinin içinde 26, dışında ise 7 tane özel sektör tarafından açılmış, toplam 33 mesleki ve teknik eğitim okulu bulunmakta. Bu okullara devlet okullarındaki öğrencilere-

rin maliyetinin 1,5 katını geçmemek üzere, 4 bin 200 lira ile 6 bin 600 lira arasında değişen oranlarda destek sunulacak.

Bilim, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Faruk Özlü'nün projeye ilişkin söyledikleri ise tam anlamıyla sömürünün tanımını yapmaktadır: "OSB'lerde var olan sektörlerle yönelik atölye ve laboratuvar öğretmenlerine işbaşı eğitimleri vereceğiz. Öğrencilerimize, OSB'lerdeki işletmelerde beceri eğitimi ve staj imkânları sağlayacağız. OSB'lerdeki mevcut çalışanlara yönelik meslek geliştirme ve uyum kursları açacağız. OSB'lerde teknik kolej yaptırılması ve açılacak olan teknik kolejlerin bina yapım işlerinin krediyle desteklenmesini sağlayacağız. Teknik kolejlerde icra edilecek teorik ve pratik eğitim programları sayesinde, nitelikli ara elemanlar yetiştireceğiz."

Kapitalizmin yarattığı işsizliği OSB'lerde açılan özel mesleki ve teknik liseler çözemez. Yapılan anlaşma ucuz iş gücünü arttırmak, sermayenin ihtiyaç duyduğu nitelikte işçi yetiştirmek ve sermayeye sunulan teşviği adlandırmak anlamına gelmektedir. Bu da meslek liselilerin daha fazla sömürülmesinden başka bir şey ifade etmemektedir. Zira OSB'lerde açılan özel mesleki ve teknik liselerde hem atölye üretimleri sermayenin doğrudan istediği biçimde olacaktır hem de mesleki ve teknik eğitim özelleştirilecektir.

Kapitalist sistemde "eğitim" yalnızca sermayenin ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde, bir kar kapısı olarak görülüyor. Her yanıyla çürümüş olan sistemin sürdürülebilirliğine göre planlamalar yapılıyor. Bu doğrultuda kreşlerden, liselere, üniversitelere kadar eğitim sürekli olarak değişiyor ve gittikçe daha da niteliksiz bir hal alıyor. İşçi ve emekçi çocuklarına geleceğin sömürülecek ucuz iş gücü olarak bakılıyor ve ancak bu nitelikte eğitim veriliyor. Yasalarla "herkesin eşit olduğu, eğitim almaya hakkı olduğu" söylemi ile yaratılan algı ise biz işçi ve emekçilerin, gençliğin gözünde somut karşılığını asla bulmuyor. Çünkü biz yasalarda tanımlanmış bu eşitliğin ve mücadelelerle kazanılmış sınırlı hakların bile uygulanmadığını ve kapitalist sistem hüküm sürdükçe kolayca uygulanamayacağını biliyoruz. Sermaye devletinin son yıllarda "dinci-gerici" bir nesil yaratmak için yaptığı gerici düzenlemeler de bu gerçekliği bir kez daha gözler

Kapitalist sistemde eğitim

önüne seriyor.

"Dindar ve kindar" bir nesil yaratma planıyla yola çıkan AKP iktidarının 4+4+4 ile gündeme getirdiği sistem değişiklikleri, bugün tüm okulların dinci-gerici eğitim müfredatı ile eğitim vermesine, ortaokuldan liseye neredeyse tüm okulların imam hatiplere dönüştürülmesine, üniversitelerin açıkça ticarethane gibi çalışmasına kadar sürdürülüyor. Eğitimi tarikatlara devreden, devlet yurtlarını tarikat yurtlarına çeviren, işçi ve emekçi çocuklarını buralara mahkum eden iktidar gençliği "geleceksizleştiren" bir politika izliyor. Bu politikaların sonucunu ise Ensar Vakfı'ndaki tecavüzler, Aladağ'daki yurt yangını, meslek liselilerin iş cinayetlerinde katledilmesi ve sınavdan dü-

şük not aldığı için intihar eden gençler üzerinden görüyoruz.

Bütün bunların yanında devlet gençliğin dinamizmini bu çürümüş sistemde boğmaya çalışıyor. Dinci-gerici politikaların yanı sıra neredeyse her yıl liselere, üniversitelere geçişte eğitim sisteminde değişiklikler yapılıyor. "Sıra arkadaşına küs" ile başlayan sınav hazırlık süreçlerinde gençlik, insani değerlerden uzak, adeta bir yarış atı gibi yetiştiriliyor. Rekabetçi ve yalnızca bir sonraki adıma (ortaokuldan liseye, liseden üniversiteye) odaklı bireyler yaratılıyor.

Geçtiğimiz günlerde Rize Pazar ilçesinde bir fen lisesinde bir liseli sıra arkadaşını boğazından bıçaklayarak öldürdü, ardından ise intihar girişiminde

bulundu. Sisteme göre "başarısı tescilli" bu lisede yaşananlar çürümüş sistemin "suretini" gösteriyor.

Kapitalist sistemin eğitimdeki bütün bu icraatlarına baktıktan sonra bir çıkış örneğini görmek içinse insanlığın en şanlı deneyimine, Sovyetler'e bakmak gerekiyor. Sovyetler'de uygulanan sosyalist eğitim sisteminde "Eğitim yaşamın tüm alanını kapsayıcı niteliktedir. Nasıl kapitalistler, eğitimi kendi hükümdarlıklarını sürdürebilmek için önemli görmüşlerse, komünistler de, sınıfsız bir toplumun mimarlarının yetişmesini önemli görmüşlerdir. Sosyalizmde eğitim, sömürsüz bir geleceğe giden yolda bir araçtır." (Liselilerin Sesi, Şubat 2015)

Kuşkusuz ki bu çürümüş düzen ve onun tüm aygıtları bir bir sökülüp atılacaktır. Ancak okulda, sokakta, fabrikada bunu yapacak örgütlülüğü yaratmak, güçlendirmek önemli bir yerde durmaktadır.

İ. Y. GÜN

Ya işçi sınıfıyla birlikte kazanacağız ya da yok olacağız!

K. Ali

Sermayenin, işçi sınıfına ve tüm emekçilere yönelik saldırıları aralıksız olarak devam ediyor. Üretim alanlarında, fabrika ve bürolarda başlayan saldırılar, üretim alanının dışında, emekçinin günlük yaşamında da peşini bırakmıyor.

Dünyanın her yerinde çalışma süreleri uzatılıyor. Esnek çalışma yaygınlaştırılarak işçinin sınırlı olan boş zamanı yok ediliyor. İşçilerin zaten oldukça düşük olan ücretlerin artırılması talepleri işten atma saldırılarıyla karşılanıyor. Çıkarılan yasalarla haftanın yedi günü "normal iş günü" haline getiriliyor. Bayram ve tatil günleri için olduğu gibi, gece çalışma için de fazla ücret ya ödenmiyor veya en alt düzeye çekiliyor. İşçilerin fazla mesai hakları gibi normal ücretlerinin ödenmesi için de burjuvazi olmadık yollara başvuruyor. Bu durumlar için sermaye devletlerinin bilinçli olarak açık bıraktığı yasal boşlukları ustaca kullanan burjuva asalaklar sınıfı, sahte iflaslarla işçilerin ücretlerini, kıdem tazminatlarını ve başka haklarını iç ediyorlar.

KAPİTALİST TEKELLER DE SALDIRILAR DA AYNI

Bir dünya sistemi olan kapitalist sistemin bu saldırıları evrensel düzeyde sürüyor. Kapitalizmin en yüksek tekellere aşaması olan emperyalizm çağıyla birlikte kapitalizm uluslararası ekonomiye dönüştü. Burjuvazi ve onun yardımcı liberal tayfa tarafından "küreselleşme" diye kodlanan kapitalist-emperyalist çağda kapitalist ekonomi gibi sermayenin saldırıları da daha çok evrenselleşerek, burjuvazinin uluslararası bir saldırısı olarak işçilerin karşısına çıkıyor.

Basınımızda yer verdiğimiz dünya işçi hareketine dair haberlerde bunları çok somut olarak buluyoruz. Vietnam veya Endonezya, Şili veya Arjantin, Brezilya, Güney Kore ya da Myanmar veya Çin, Hindistan, Güney Afrika veya Meksika, ABD veya Almanya, Fransa; değişen yalnızca ülkelerin isimleri olurken, saldırıların kapsam ve içeriği hiç değişmiyor. Tekstilden maden ocaklarına, otomotiv sanayiinden gıda sektörü ve enerjiye kadar çok çeşitli alanlarda faaliyet gösteren işletmelerde hep tanıdık kapitalist tekeller karşımıza çıkıyor. Saldırı yöntemleri de oldukça tanıdık geliyor. Sendikasılaştırmak, öncelikle öne çıkan işçileri, arkalarına aldıkları devlet güçlerinin (yargı, polis ve ordu) yardımıyla ezip korku salarak işçileri örgütsüzlüğe

mahkum etmek, sendika yönetimlerini devşirerek satın almak, değişmez yöntemleridir bu asalaklar çetesinin.

MODERN KÖLELİKTE "ÖZGÜRLÜĞÜN" SINIRI

Kapitalist toplum iki temel sınıf, proletarya ile burjuvazi üzerinden yükselen bir sistemdir. Birincisi üretim araçlarından (toprak, makina, birikmiş sermaye vb.) yoksundur. Yaşamak ve ailesinin geçimini sağlamak için, üretim araçlarına sahip olan burjuvaziye emek gücünü satmak zorundadır. İşçinin bedeninde cisimleşen zihinsel ve fiziksel emek gücünü satın alan burjuvazi işçiyi bir ay çalıştırdıktan sonra, işçinin ürettiği zenginliklerden küçük bir parçayı ücret olarak işçiye geri öder. Hiçbir ücret almadan çalışan ve ancak ay sonunda ücretini alan işçi böylece kapitaliste bir ay boyunca karşılıksız ve faizsiz olarak kredi açmış oluyor.

Öte yandan örneğin metal sanayisinde çalışan ve ay sonunda ücretini alan bir işçi diğer sektörlerin gıda, giyim, enerji gibi sermaye gruplarının karşısına müşteri olarak çıkar. Ürettiği zenginlikten ücret olarak aldığı payı, kendisi gibi emek gücünden başka satacak bir şeyi olmayan işçi arkadaşlarının ürettiği metallerden ihtiyaç duyduklarını satın almak için burjuvaziye geri verir. Üretim araçlarına sahip olma hakkına dayanarak üretilen metaller el koyan burjuvazi kazanmaya devam eder. İşçi ise aldığı ücretin oldukça düşük olmasından dolayı, çalışma saatleri boyunca bolca ürettiği metallerden yaşamını idame ettirmeye yetecek kadar bir miktara hiçbir zaman sahip olamaz.

Gerek kendi çalışma süresinde, gerekse başka sektörlerde çalışanların

-kim bilir belki de eşinin veya çocuğunun- ürettiği metallerin avcısı olarak pazarda müşteri olarak boy gösteren işçiye, her zaman çok küçük bir pay düşer. Lüks veya normal binaları yapan bir işçi hiçbir zaman yapımında çalıştığı evi satın alamaz. Veya sermaye işçinin geleceğini ipotek altına alıp onu 20-30 yıl boyunca faiz haracı ödemeye mahkum etmedikçe alamaz. Sağlık haklarından yararlanmada da bu böyledir, kışın yeterince ısınmak için ihtiyaç duyduğu enerji için de aynı şey geçerlidir. Anlaşılabileceği gibi ücretli köleliğe mahkum edilen işçi böylece, ürettiği metallerin da kölesi konumuna düşmüş olur. Onun, gerçeklikte hiçbir zaman sahip olmadığı sanal "özgürlüğü" nün sınırları da burada sona erer. Azami kârı amaçlayan kapitalist ekonominin acımasızca dönen çarkları arasında işçinin ve onun ailesinin umutları un ufak olur.

YA KRİZ YA DA BÜYÜK YIKIM SAVAŞLARI

Kapitalist ekonominin çarklarının, büyük yıkımlardan sonra nispeten sorunsuz olarak döndüğü, burjuvazinin ürettiği malları satabildiği kısacık dönemlerin dışında ekonomik krizlere yazgılı olan kapitalist ekonominin işçiye vadettiği ekonomik refah ve özgürlüklerin sınırları, asıl olarak da kapitalist ekonominin anavatanlarında buraya kadardır. Kapitalist-emperyalist ekonomiye bağlı ülkelerdeki sınırlar çok daha dardır. Doğal felaketlerin öncelikle toplumun en korunaksız, en yoksul kesimlerini ezmesi ve derme çatma barınaklarını yerle bir ederek elde avuçta olanları yok etmesi gibi, kapitalist ekonomide içkin olan azami kâr ve rekabet kurallarının kaçınılmaz olarak ortaya çıkardığı ekonomik krizler

de öncelikle kapitalist-emperyalist ekonominin en zayıf halkalarını girdabına alarak genişler.

Derin kriz dönemlerinde, cansız emeğin somutlaşmış biçimi olan para bolluğuna, faizlerin kapitalistler için sıfır düzeyine kadar düşürülmesine karşın, cansız emeğin, yani paranın üzerinde oturan kapitalistler insanların ekmeğe, suya, barınağa, ulaşım araçlarına, enerji, eğitim araçları ve sağlık hizmetlerine ihtiyaçları olmasına karşın üretime yatırım yapmazlar. Büyük tekeller birbirlerini satın alarak tekelleşmeyi yeni bir düzeye çıkarırlar. Büyük emperyalist savaşlardan sonra boşalan pazarlara daha çok hakim olmak için tam kapasiteye yakın çalışan fabrikalar, kriz başladığında işçi kasmaya başlarlar; işçileri kitleler halinde sokağa, işsizlik, yoksulluk ve açlığın pençesine atarlar. Burjuvazi azami kârını korumak için, işçinin her gün karşılaştığı esnek çalışma, taşeronlaştırma, çalışma sürelerinin uzatılması, güvencesiz geçici işçilik, sendikasılaştırmak işçileri örgütsüzlüğe mahkum etme yöntemlerini başlıca yönetim biçimi haline getirir.

Kapitalist toplumda zenginliklerin yegane üretim mekanı olan fabrikalarda ortaya çıkan bu köklü değişim fabrikayla sınırlı kalmaz, dalga dalga toplumsal yaşamın her alanına yayılır. Siyasal gerici yerini giderek faşizme bırakmaya başlar, silahlı yarı gerici savaşların yaygınlaşmasına evrilir. Burjuvazi, tüm toplumu çılgınlık düzeyinde kısıktırlan milliyetçi-ırkçı-dinci histeriyle zıvanadan çıkararak yönetmeye çalışır. Başta bölgemiz ve ülkemiz olmak üzere dünyamız giderek burjuvazinin savaş çılgınlıklarına daha çok sahne olmuyor mu? Savaş tamlarını daha çok duymuyor muyuz?

SINIFLAR ÜRETİM SÜRECİNDE DOLAYSIZ OLARAK KARŞI KARŞIYA GELİRLER

Sınıflı toplumlarda sınıf savaşları hangi görünüm ve biçim altında ortaya çıkarsa çıksın doğası gereği asıl olarak dönemin zenginliklerinin üretildiği mekanlarda patlak verir, çözümünü de yine buradan hareketle bulur. Feodal toplumun başlıca üretici gücü topraktı. Krallar, sultanlar veya hanlar toprağa sahip olmanın tekeli de ellerinde tutuyorlardı. Bu toplumların kaderini belirleyen köylü isyanları kendilerini tanrının yeryüzündeki halifesi veya gölgesi olarak ilan eden saray hükümdarlarını karşılarında

buldular.

Kapitalist toplumla birlikte ülkelerin ekonomik ve siyasal yapılarında yaşanan köklü dönüşümle kentler, kentlerde de fabrikalar artı-değer üretiminin merkezleri oldular. Feodal toplumda, feodal toplumun temel sınıfları kırdı ve toprakta karşı karşıya gelirken, kapitalist dönemle birlikte kapitalist toplumun temel sınıfları fabrikalarda karşı karşıya geldiler. İlk çağdaş işçi hareketi olma özelliği taşıyan Chartist hareketinin kırdığı değil de fabrikada ortaya çıkması tesadüf değildir. İşçi sınıfının ilk kitlesel mesleki örgütlenmesi olan sendikalar da yine fabrikalarda işçi sınıfıyla burjuvazinin çatışmasının ürünüydüler ve fabrika merkezli örgütlenmeler olarak tarih sahnesine çıktılar.

ABC'Yİ YENİDEN ÖĞRENMENİN ZAMANIDIR

Bunlar elbette sosyal bilimler tarihinin ABC'sidir. Ancak yarım asırdan daha uzun bir süredir giderek unutulmuş, üzeri küllenen veya mecburiyet karşısında kabul edilen sözde gerçekler olarak kaldılar. Teori ve politikanın olduğu gibi, program ve örgütlenmenin temel sorunları olarak ele alınmadılar. Toplumsal zenginliklerin üretildiği merkezler o toplumun temel sınıflarının da dolaysız olarak karşı karşıya geldiği merkez olma işlevini görürler. Günlük mücadele buralarda üretilen toplumsal zenginliklerden sınıfların alacağı pay üzerinden ortaya çıkar. İşçi sınıfının amaçlarından başka özel bir amaçları olmayan komünistlerin de doğal olarak öncelikle ayaklarını sağlam basacakları yerlerdir buralar. Fabrikayı kazananlar, fabrikayı burjuvazinin elinden çekip almasını bilenler, yıkılmaz gibi gözüken kapitalist barbarlığı da tarihin çöplüğüne süpürmesini bilirler.

Tarihsel deneyime, yönetme sanatına ve sınıf bilincine sahip olan burjuvazi ve onun devleti bu gerçekliğin bilincinde olduğu için, bütün çabasını işçileri örgüt-süzleştirme ve onları birer basit tüketici yapmaya hasreder. Ortaçağın derebeylerinin, köylü isyanlarını ve ayaklanmalarını örgütlemeye çalışanların derisini yüzmeleri gibi, çağdaş burjuvazi de komünistleri, sınıf bilinçli işçileri ve doğal işçi önderlerini ekonomik ve militarist terörle ezmeye çalışıyor. En "demokratik" kapitalist ülkelerde komünist partilerin kurulması "demokrasinin" bir vecibesi olarak serbest iken, fabrikalarda işçilerin fabrika komitelerinde, işyeri hücrelerinde örgütlenmelerinin yasaklanmış olması bile çok şey anlatmaktadır.

Burjuvazinin korktuğunu burjuvazinin başına getirmek için enerjilerini burjuvazinin en çok muhafaza ettiği, komünistlerden esirgediği fabrikalara vermesini bilenler ve bunda sebat edenler, kapitalizmin bunalımını sosyalist devrimin olanağına dönüştürmeyi de başardıklarıdır.

Wuppertal'da referandum gündemli panel

Almanya'nın Wuppertal kentinde 31 Mart akşamı Alevi Kültür Merkezi'nde (AKM) referandum konulu bir panel yapıldı. Panele, *Evrensel* yazarı Ender İmrek, AKM başkanı ve 'Hayır Platformu' ile BİR-KAR'ı temsilen Sinan Zengin katıldı.

Panel Sinan Zengin'in Kızıldere konusunda yaptığı konuşma ile başladı. Zengin, sözlerine, Türkiye'de '60'lı ve '70'li yılların özel bir dönem olduğunu, dönemin devrimci kuşağının da bu özel dönemin ürünü olduğunu vurgulayarak başladı. Dönemin devrimci önderleri olan Deniz, Mahir ve İbrahimler'in seçkin dava adamları olduklarını belirtti. Davalarına içtenlikle inanmaları, davaları için tereddütsüzce kendilerini adamaları ve siper yoldaşlığının en samimi ve ileri örneklerini ortaya koymaları ile gelecek kuşaklara çok değerli bir miras bıraktıklarını dile getirdi. Kızıldere eyleminin bunun en iyi örneği olduğunu belirtti. Olumlu özellikleri nedeniyle Türkiye'nin işçi ve emekçilerinin onları unutmadığı-

ni, çocuklarına onların adlarını verdiklerinin altını çizdi.

Ardından kitleyi, Kızıldere şehitleri şahsında ölümsüzleşen tüm devrimciler için saygı duruşuna çağırdı. Bunu, AKM başkanının Alevilerin referandum konusundaki düşüncelerini ve şimdiye kadar neler yaptıklarını içeren kısa konuşması izledi. Sonra söz *Evrensel* gazetesi yazarı Ender İmrek'e verildi.

Ender İmrek, konuşmasında Türk devletinin kuruluşundan itibaren demokratik bir devlet olmadığını söyleyerek, yeni anayasa metninin de eskileri aratacak denli anti demokratik olduğuna dikkat çekti. İmrek, referandumdan 'Hayır' sonucu çıkmasının devamındaki mücadeleler için moral kaynağı olacağını söyledi.

Ardından Sinan Zengin'e söz verildi. Zengin ise konuşmasında Türkiye'de anayasal düzenin fiilen ortadan kalktığını belirterek yeni anayasa ile bu duruma yasal bir kılıf uydurulmaya çalışıldığına dikkat

çekti. Referandumda 'Hayır' diyecek kesimlerin siyasal olarak farklı konumlarda olduklarına değinen Zengin, yeni anayasa ile kurulmak istenen rejimden en çok işçiler, emekçiler, Kürt halkı ve Alevilerin zarar göreceğine dikkat çekti.

Sınıf devrimcilerinin referandum sonrasında işçilerin bilinç ve örgütlülük düzeyini yükseltmek için her türlü imkanı kullanması gerektiğini söyleyen Zengin, mücadelenin referandumla sınırlandırılmaması, sosyalizmin hedeflenmesi gerektiğini belirtti.

Konuşmanın ardından katılımcılara söz verildi. Kimi katılımcılar konuya dair görüşlerini açıklayıp, sorular sordular. Boykot tutumunu savunanlar da tartışmaya katıldı. Bu vesileyle canlı ve hareketli tartışmalar yaşandı. Ender İmrek ve Sinan Zengin'in bu konuya ve sorulara yanıt vermelerinin ardından panel sonlandırıldı.

Dünyada işçi ve emekçi eylemleri

İşçi ve emekçiler dünya genelinde mücadeleyi sürdürüyor.

MADENCİLER GREVLE HAKLARINI ELDE ETTİLER

Üç haftalık grevin ardından Cerro Verde (Peru) bakır madeni işçileri taleplerini kabul ettirdiler. Madencilerin birlikte kararlılıkla hareket etmeleri karşısında, madencilerin ailelerinin sağlık bakımlarının iyileştirilmesi ve primlerin eskiden

olduğu gibi ödenmesi vb. taleplerini kapitalistler kabul etmek zorunda kaldı.

KÖMÜR SANTRALİ İNŞASINA KARŞI PROTESTO

Merkez Jawa Batang'da (Endonezya) çevre aktivistleri kömürle çalışan bir elektrik santralini inşasını protesto etmek için büyük bir vinci işgal etiler. Güneydoğu Asya'da 2000 MW kapasiteli kömürle çalışacak olan ve en büyük

elektrik santrali olma özelliğine sahip elektrik santralini inşasının durdurulması için dört yıldır mücadele sürdürüyor. 200 hektarın üzerinde verimli toprağı yok edecek olan proje balıkların denize erişimini de engelleyecek. Zaten kömürle çalışan elektrik santrallerinin yol açtığı yoğun bir hava kirliliği sorunu yaşayan Endonezya'nın yapılmak istenen santralle birlikte hava kirliliği sorunu daha da artacak.

Fırat Kalkanı hareketi sona erdirildi

Yayılmacı hevesleri bir kez daha kursaklarında kaldı

Türk sermaye devletinin Suriye politikası 2011'den beri hem düşmanlık, hem yayılmacılık temellerine dayanıyor. "Emevi camisinde namaz kılma" söyleminde dışa vuran yayılmacılık, Osmanlı'yı hortlatma hevesiyle birleşiyordu. Bölgenin gerçekliğinden kopuk yayılmacı hırslarına dayanarak, Suriye'yi "kolay lokma" zannedip bu komşu ülkeye karşı düşmanlıkta sınır tanımayan icraatlara yöneldiler. Bunun en bariz, en fütursuz örneği dünyanın dört bir yanından devşirilen cihatçı katil sürülerine verilen sınırsız destektir.

Körfez şeyhlerinin petro-dolarlarıyla finanse edilen çeteler Türk devleti eliyle silahlandırılıp eğitildi. Bu ölüm makineleri AKP iktidarının yayılmacı emelleri adına savaşa sürüldü. Bu çeteler sayısız vahşi katliam gerçekleştirdiler, fakat beklenen "ganimeti" Ankara'daki yayılmacılara sunmaya muvaffak olamadılar. Tetikçiler umulanı gerçekleştiremeyince "modern" Türk ordusu cihatçı çetelerle aynı safta savaş alanına inmek zorunda kalmış, "Fırat Kalkanı" adıyla saldırı başlatmıştı. Milli Güvenlik Kurulu (MGK), 24 Ağustos 2016'da başlatılan saldırının 29 Mart 2017'de sona erdirildiğini açıkladı.

**YAYILMACILIĞIN ADI
"FIRAT KALKANI"**

"Fırat Kalkanı" adıyla başlatılan saldırı ile Türk ordusu Suriye topraklarına işgalci bir güç olarak girdi. Güya amaç İŞİD'e karşı savaşıydı. Oysa ilk günlerde İŞİD'le anlaşan AKP iktidarı Cerablus'u çatışmadan ele geçirdi. Hemen akabinde ise PYD güçlerine saldırmaya başladı. PYD güçleriyle bazı çatışmalar olsa da, Rojava'da kurulan özerk bölgelere doğrudan saldırma imkanı bulamadan dümeni El Bab yönüne kırmak zorunda kaldı. Türk ordusu ve cihatçı tetikçileri aylar boyunca bu küçük kasabayı İŞİD'den alamadılar. Sonunda yine İŞİD'le anlaşarak El Bab'ın belli yerlerini işgal ettiler.

Suriye topraklarını işgal etmenin "savunma" amaçlı olduğu iddia ediliyordu. Oysa T. Erdoğan başta olmak üzere AKP şefleri sürekli sırada Menbiç'in olduğunu, ardından Rakka'yı ele geçireceklerini vaaz ettiler. Bu iddialar uçuk olsa da, yayılmacı heveslerini tüm rezilliği ile gözler önüne serdi. Suriye'den bir parça koparıp yutma histerisine kapılan Türk devleti sınırları aşınca haddini bilmesi için hem ABD, hem Rusya tarafından uyarıldı. Bu koşullarda, yayılmacılık hevesleri baki

kalsa da hareketi sona erdirmekten başka çareleri kalmadı.

ÜÇ HEDEF, ÜÇ FİYASKO

İşgal hareketinin İŞİD'e karşı başlatıldığı ilan edilse de, sermaye devletinin gerçek hedefi başka yönde idi. Zaten AKP gibi siyasal İslamcı zihniyetin İŞİD'le gerçek bir savaşa girişmesi söz konusu olmaz. Aynı ideolojik kaynaktan beslendiği İŞİD'e yıllarca silah taşıyan bir iktidarın kendi beslemeleri olan bu çetelerle ciddi bir savaşa girişmesi mümkün mü? Nitekim AKP hem Cerablus, hem bazı çatışmaların ardından El Bab'da İŞİD'le anlaşmakta güçlük çekmedi.

Fırat Kalkanı işgal hareketinin başlatılmasında belirgin olan üç hedef vardı; ilki Suriyeli Kürtlerin PYD önderliğinde oluşturdukları özerk bölgelere saldırarak, ikincisi yayılmacı heveslere bağlı olarak "Suriye yağması"ndan pay almak, üçüncüsü saldırıyı içeride ırkçı-şoven histeriyi körüklemenin imkanına dönüştürmek ve bundan tek adam diktası için siyasi rant devşirmekti.

İlki konusunda tam bir fiyasko yaşandı. Zira PYD bu süreçte hem ABD, hem Rusya ile daha yakın işbirliğine girerek, Türk devletinin saldırı heveslerini adeta kursağında bıraktı. AKP şefleri Obama'nın yerine geçen Trump'a umut bağlamışlardı. Ancak PYD ile ilişkiler konusunda bir politika değişikliği gerçekleşmedi.

İşgal edilen bölgeleri genişletip orada kalıcı olma planları da tutmayınca, ikinci hedef de boşa düştü. Menbiç'le Rakka'yı işgal hevesleri kursaklarında kaldığı gibi, "El Bab'da işiniz bitti, askerlerinizi çekin" telkinlerine maruz kaldılar. Rusya ile belli konularda anlaşma sağlanmış olsa da bu, Suriye topraklarını işgal etmek için verilmiş bir açık vize değildi. Bu arada Türkiye anlaşmanın gereklerini yerine getirmek için ayak sürürken, bunun farkında olan Rusya ise, uygun bir üslupla uyarılarını yapmaktan geri durmadı.

Üçüncü hedefin başarısı doğal olarak ilk ikisine endeksliydi. Dolayısıyla her iki hedef konusunda yaşanan fiyasko, üçüncüsünden beklenen sonuca ulaşılmasına imkan tanımadı. Referandum sürecinde AKP'nin faşist partinin reisiyle baş başa kalması, Suriye topraklarını işgal girişimini iç politikada siyasi rant vesilesi yapma hesaplarının da tutmadığını gösteriyor. Bu süreçte savaşta hayatını kaybeden ya da sakatlanan yüzlerce asker ise, şoven yayılmacı histerinin kurbanları oldular...

**CİHATÇI ÇETELERDEN BAŞKA
DAYANAKLARI YOK**

Suriye'de "oyun kurucu" olduklarını iddia eden AKP şefleri, son yıllarda döne döne pratik tarafından yalanlandılar. Dinci sermaye iktidarının Suriye'ye karşı izlediği mezhepçi, yayılmacı, düşmanca politika utanç verici bir çöküşe uğramakla kalmadı, bu politikanın ürünü olan ci-

hatçı çeteler Türkiye'nin de başına bela olmaya başladılar. Buna rağmen son ana kadar iflas eden politikada ısrar eden iktidar, bütün bölge ülkeleriyle gerilimler yaratmaya başladı. Gelinek yerde dinci iktidarı artık Körfez şeyhleri ve siyonist İsrail dışında muhatap alan kimse kalmadı.

Böyle bir iktidarın "oyun kurucu" olmak bir yana, efendileri hizmetinde bir figüran olması bile başarı sayılır. Nitekim ABD'deki efendilerine "ya PYD'yi ya bizi seçin" çağrısı yapan AKP şefi, bu konuda da tam bir hüsrana uğradı. Tüm çırpınmalarına rağmen, Washington'daki efendilerini PYD'ye destek vermekten vazgeçemedi. Tersine, Rakka operasyonu için Türk ordusunu sahaya sürmeye hazır olduğunu ilan etmesine rağmen, "gel YPG'ye yardımcı ol ya da kenarda bekle" yanıtını aldılar.

"Oyun kurucu" olma iddiası havada kaldığı gibi, Suriye'ye dair söz söylemenin tek zemini, AKP iktidarının cihatçı çeteler üzerindeki etkisidir. Bu çetelere dayanarak söz söylemek ise, onlarla suç ortaklığı yapıldığının da itirafı oluyor. AKP iktidarı ile İŞİD, El Nusra gibi cihatçı çeteler dünyanın farklı bölgelerinde, haklı olarak aynı kare içinde değerlendiriliyor. Fırat Kalkanı fiyaskosu yayılmacı heveslerin terk edileceği anlamına gelmiyor elbet. Ancak son fiyasko bu hırs ve heveslerle bir yere varılamayacağını açıkça gözler önüne sermiştir.

Suriye'de değişen güçler dengesi ve güncel gelişmeler

Suriye savaşı, ABD ve İsrail'in ortak yapımı emperyalist ve gerici bir savaştı. Bu savaşın ilk elden hedefi Beşar Esad'ı devirmek, yerine Amerikancı çağdışı dinci-gerici bir rejim inşa etmektir. Bununla bağlantılı olarak ikinci hedefleri, Ortadoğu'daki tek etkinlik alanı Suriye olan Rusya'yı bölgeden kalıcı biçimde söküp atmaktır. Bu emperyalist ve gerici savaşın esas hedefi ise, en başta Filistin kurtuluş mücadelesi olmak üzere, ABD ve İsrail karşıtı tüm ilerici ve devrimci dinamikleri ezmek ve tasfiye etmektir.

ABD, İsrail ve işbirlikçilerinin bu kirli planları başarıya ulaşsaydı eğer, o andan itibaren bölgenin Amerikancı dinci-gerici rejimler tarafından yönetilir hale gelmesi daha da kolaylaşacaktı. Filistin halkının direnişi başta olmak üzere, tüm direniş hareketleri ezilip, tasfiye edilecekti. Sadece Suriye'de değil, tüm bir Ortadoğu'da ABD ve İsrail'in borusu ötecekti. Ama başaramadılar.

Esad ve Suriye rejimi şaşkıncı derecede dayanıklı çıktı. Çok zorda kaldığı en kritik bir şamada, bu kez Rusya devreye girdi. Suriye'ye, güçler dengesinde önemli değişikliklere yol açan, hızlı ve her bakımdan hazırlıklı bir giriş yaptı. Aşırılar-ılımlılar ayrımı yapmadan, havadan ve yer yer de rejim güçleri ile karadan cihatçı çetelere dönük gerçekten etkili ve sonuç alıcı operasyonlar gerçekleştirdi. Bu, sadece rejim güçlerinin toparlanmasını sağlamadı, yanı sıra bu durumdan güç ve cesaret alarak saldırıya geçmesine vesile oldu. Cihatçı çeteler geriledi, panikledi, yer yer dağılıp parçalandılar.

ABD'nin bölgenin yegane hegemon gücü olma dönemi sona erdi. Üstüne üstlük inisiyatifi Rusya'ya kaptırdı. Ve dahası, bu kez Rusya kendi planlarını rakiplerine dayattı. Sonuç biliniyor. B. Esad'ın devrilmesi öncelikli hedef olmaktan çıktı, İŞİD'e karşı savaş öncelikli hedef olarak ilan edildi. Bu, ABD, İsrail, emperyalist koalisyon ve Türk sermaye devleti başta olmak üzere, bölgedeki işbirlikçi devletlerin Suriye politikalarının iflasının itirafı idi.

Bunu Halep düğümünün Rusya ve Suriye rejimi lehine çözülmesi izledi. Bu, askeri, politik ve moral bakımdan ABD, İsrail ve diğer işbirlikçi devletlere, en çok da cihatçı çetelere vurulan çok daha ağır bir darbe oldu. Rusya burada kazanılan zaferle sahada kalıcı olduğunu ilan ettiği gibi, inisiyatif üstünlüğünü de kabul ettirdi. Bu arada, Rusya'nın yardımı ile Suriye

rejimi sahasının sahibi bir güç olarak ileri çıkmaya başladı.

RUSYA-SURİYE-İRAN CEPHESİ SAKİN, ABD CEPHESİ KAYGILI

Barack Obama döneminin sona erdiği biliniyor. Şimdi onun yerinde yeni başkan Donald Trump oturuyor. Yani Suriye'de yeni bir döneme girilmiştir. Ne var ki, ABD'nin Suriye politikası Trump'lı bu yeni dönemde de değişmemiştir. Hatta, gelinen yerde ABD emperyalizmi ve onun Suriye politikalarına umut bağlamış işbirlikçileri, Esad rejimini yıkmak gibi bir hedeflerinin olmadığını, Esad'ın ve rejiminin kabul edilmesi gereken bir realite olduğunu ve dahası bundan sonra Esad'ın geleceği konusunda kararlı olanın bizatihi Suriye halkı olacağını, daha açık bir biçimde ve daha yüksek sesle dile getiriyorlar.

ABD'nin BM Daimi Temsilcisi Nikki Halley, yakın tarihlerde, "Esad'ın görevden ayrılmasının artık Washington'un önceliği olmadığını" belirtmişti. Sadece N. Halley değil, Amerika'nın kimi Ortadoğu uzmanları da benzer değerlendirmeler yapıyorlar. Bu aynı düşünceler Trump'ın kabinesinden üst düzey yöneticilerce de paylaşılmaktadır.

Gerçek şudur ki, ABD ve başını çektiği emperyalist koalisyon, bugüne dek eğitip-donatmış ÖSO ve benzeri çetelerden umudunu büyük ölçüde kesmiştir. Esad'ın kritik eşikleri geride bıraktığını, tam da bu nedenle, uzun süre Suriye "muhalifler"i olarak niteleyip kolladıkları bu çetelerin sahada yapabilecekleri pek bir şey kalmadığına inanıyorlar. Ya isim değiştirerek yaşamaya devam ettiklerini ya da çözülüp dağıldıklarını, haliyle çok etkisiz hale geldiklerini belirtiyorlar. Bir kısmının ise, en başta Türk sermaye devleti olmak üzere, bölge devletleri ta-

rafından bu devletlerin çıkarları için kullanıldığını ileri sürüyorlar.

Cihatçı çetelerin birçok cephede hezimetle uğramaları, buna karşın Rusya'nın bölgedeki dayanaklarının altı yıl öncesine göre çok daha güçlü bir konumda seyretmesi, ABD, İsrail, Türk sermaye devleti, Suudiler blokunda iyiden iyiye derin kaygılara neden oluyor. ABD'nin bölgede pek çok bakımdan fazlasıyla yıpranmış, "öngörülemez" ve haliyle güvenilmez bir güç olan Türk sermaye devleti yerine, diri ve yükselen bir bölge gücü olan YPG'ye ve onun ana gövdesini oluşturduğu QSD'ye yaslanması, QSD'yi zırhlı araç ve ağır silahlarla donatması, Rakka operasyonunu YPG ile gerçekleştirmeyi kararlaştırması ve en önemlisi de bölgeye belli bir askeri yığınak da yaparak, bu kez savaşa doğrudan katılması, bu kaygıların gerçeğe dönüşmesini engellemek amaçlıdır.

Bu arada İsrail de boş durmuyor. Bir yandan doğrudan kendisi, bir yandan da cihatçı çeteler aracılığıyla Suriye'ye saldırıyor. Öte yandan Astana görüşmelerini sabote edip işlevsiz hale getiren Türk sermaye devleti ve Suudiler, ABD ve Rusya'dan gerekli desteği görememeyi bahane ederek, ama esasında acz ve çaresizliklerinden kaynaklı olarak, yeniden kirli silahları olan insanlık düşmanı cihatçı çetelere sarılmaya başlamışlardır.

SURİYE SAVAŞINDA YENİ VE KRİTİK BİR EŞİĞE GELİNİŞTİR

ABD ve İsrail ile Türkiye, Suudiler ve Katar üçlüsü bölge halkları için hala en büyük tehdit unsurları olmaya devam ediyorlar. El Kaide, İŞİD, El Nusra ve benzeri katliam çetelerini Suriye ve tüm bölge halklarının başına onlar bela ettiler. Suriye'yi bitap düşüren iç savaş da onların eseridir. Bugün de bu çeteler aracılı-

ğıyla bu savaşı devam ettirmek, hatta ve hatta daha da derinleştirmek imkanına sahiptirler. Ancak, ağır bedelleri göze almadan geçmişteki düzeyde saldırılar düzenlemelerinin koşulları yoktur. Daha açık bir ifade ile, ABD ve İsrail cephesinin her istediğini halklara dayatma dönemi geçmişte kalmıştır.

Suriye savaşı gerçekten de çok kritik bir eşiktir. ABD ve İsrail cephesinde sadece kaygı değil, kararsızlık da var. Kendi aralarındaki ilişkilerdeki istikrarsızlık devam ediyor. Suriye'ye düşman olmak konusunda hemfikirler. Ancak, farklı çıkarlardan kaynaklı farklı hedeflerinin olduğu da bir gerçektir. Bu da onları bir arada tutmada başlı başına bir güçlük alanıdır. Nitekim, ilişkileri sürekli bir dalgalanma içindedir. Oysa Rusya, İran ve Suriye cephesi pekişmiş bulunuyor.

Yine de güçler dengesi henüz biri diğerini yok sayacak ve savaşın yönünü tek başına ve kesin biçimde belirleyecek düzeyde değil. Şimdilik karşılıklı tavizlerle, geçici uzlaşmalar ve işbirlikleri temelinde durumu idare etmeye çalışıyorlar. Elbette ki iki blok arasındaki nüfuz mücadelesi ve bundan kaynaklı gerilim devam ediyor. Söz konusu olan bir med-cezir olayıdır. Uzlaşma ile çatışma ve çekişme arasında gidilip-geliniyor. Haliyle süreç son derece ağır ve sancılı ilerliyor.

ABD ve işbirlikçileri halihazırda Rusya ve müttefiklerinin lehine olan durumu kendi lehlerine çevirme gücünde değildirler. Bu nedenle de durumdan oldukça rahatsızdırlar. Peki ama ABD ve işbirlikçileri durumu kendi lehlerine çevirmek üzere bir bölge savaşına başvurabilirler mi? Görünen o ki hiç değilse şimdilik bir bölge savaşına pek hevesli ve hazır değiller. Dolayısıyla bölgesel bir savaş çıkmadığı sürece olayların seyrinde dramatik bir değişimin yaşanması pek olası görünmüyor.

Hapishanelerde gerçek yasa sınıf mücadelesidir

İnsan Hakları Derneği'nin (İHD) verilerine göre hasta tutsak sayısı 1000'in üzerinde. Yaklaşık 300 kişi ölüm sınırında denecek biçimde ağır hasta durumda. Sermaye devleti kendi yasalarına göre, hapishanede iyileşme imkanı olmayan hasta tutsakları serbest bırakmak zorunda. 2001'den sonra ölüm orucu direnişini kırmak amacıyla bu yasaı "bonkörce" uyguladılar. Sonrasında ise ya hasta tutsaklar Adli Tıp Kurumu'na (ATK) götürülmedi, ya da götürüldü ama hapishanede kalabilir "raporu" verildi. ATK sermaye devletinin bir kurumu. Hasta tutsakların ölümüne terk edilmesi bu nedenle yalnızca ATK'nın değil, bir bütün olarak sermaye devletinin katliam politikasının bir sonucudur.

CEZA GÜVENLİK TEDBİRLERİNİN İNFAZI HAKKINDA 5275 SAYILI KANUN VE ÜÇLÜ PROTOKOL

Hasta veya hastalanan tutsakların tedavi ve muayene şartları 2004'te yayınlanan 5275 sayılı yasa ve ilk olarak 2001'de imzalanan, 2004'te yeniden düzenlenen Adalet, İçişleri ve Sağlık Bakanlıklarının imzaladığı üçlü protokole göre uygulanıyor.

5275 sayılı yasada "hükümlülerin sağlıklarının korunması ve tedavilerine yönelik zorlayıcı tedbirler, onur kırıcı nitelikte olmamak şartıyla uygulanır" deniyor. Ama yasanın devamında onur kırıcı uygulamaların önü açılıyor: "Hükümlü ve tutukluların hastanelerde muayeneleri, firara karşı engellerin bulunduğu muhafazalı odalarda yapılır. Jandarma muayene esnasında oda dışında bulunur ve gerekli güvenlik tedbirlerini alır. Doktorun yazılı olarak talep etmesi halinde jandarma muayene odasında bulunur."

Bu yazılanların devamında, jandarmanın muayene odasında kalması için, "güvenlik" bahaneli gerekçeler yer alıyor. Muayene olan kadın tutsak olduğunda, yasada yazanlar sadece onur kırıcı olmuyor, cinsel taciz ve istismara da giriyor.

Kelepçeli muayene için üçlü protokolde benzeri bir durum var. Tutsağa kelepçe takılması şu şekilde gerekçelendirilmiş: "Gerekli olduğu hallerde, bir nakil sırasında kaçma girişimlerine karşı önlem olarak ve idari ya da adli bir makamın karşısında bu makamlar aksi yönde karar vermedikçe çıkarılmak üzere; diğer kontrol tedbirlerinin başarısız olması halinde ve mahpusun kendisini veya diğer mahpusları yaralamasını veya eşyaya

Hapishanelerdeki OHAL işkencesi, söz konusu hasta tutsaklar olduğunda, katliamdan farksız hale geliyor. Pek çok hapishanede hasta tutsaklar muayene bile olamıyor. Basına yansıdığı kadarıyla bile pek çok hasta tutsağın ilaçları dahi verilmiyor. Üstü örtük değil, apaçık bir katliam yapılıyor.

ciddi zarar vermesini önlemek amacıyla ve derhal doktorun bilgilendirilmesi ve daha yüksek bir cezaevi yetkilisine durumun rapor edilmesi şartıyla müdür tarafından verilecek emir üzerine. 68.3 Kısıtlama araçları kesinlikle ihtiyaç duyulduklarından daha uzun süre kullanılmamalıdır. 68.4 Kısıtlama araçlarının kullanım şekilleri yasayla belirlenmelidir."

Üçlü protokol kelepçeli muayeneyi jandarmanın inisiyatifine bırakmış durumda. Çünkü jandarma istediğinde, kolunu bile kaldırmakta zorlanan bir hasta tutsağın çevresine zarar vereceğini, kaçmaya kalkacağını düşünebilir ve muayene sırasında kelepçeyi çıkarmayabilir.

Bu durumda muayene etmekle görevli doktorun tutumu belirleyici oluyor. Jandarma tutsaktan kelepçeyi çıkarmak istemese bile, doktor, sorumluluğu üzerine alarak kelepçeleri çıkarttırabilir. Çünkü göz muayenesinde bile, muayene olan kişinin "rahat" olması gerekiyor. Kelepçeli birinin "rahat" olmayacağı ise kesin bir olgu.

Doktor, sadece meslek etiği olarak değil, insani olarak da muayene edeceği hastanın kelepçelerini çıkarttırmak zorunda. Faşizan yönelimle ya da jandarmadan korktuğu için kelepçeli muayene

etmeye çalışan "doktor", özellikle siyasi tutsaklar bu şekilde muayeneyi kabul etmedikleri için, tedavi etmek bir yana hasta tutsağı muayene bile etmeyerek, işkence ve katliamın bir parçası oluyor.

TUTSAKLARIN DEĞİL, DIŞARININ SUSKUNLUĞUNDAN KAYNAKLI TERCİT DERİNLEŞİYOR

5275 sayılı yasaya göre, "Ceza infaz kurumlarında hükümlülerin düzenli bir yaşam sürdürmeleri sağlanır. Hürriyeti bağlayıcı cezanın zorunlu kıldığı hürriyetten yoksunluk, insan onuruna saygının korunmasını sağlayan maddi ve manevi koşullar altında gerçekleştirilir. Hükümlülerin, Anayasada yer alan diğer hakları, infazın temel amaçları saklı kalmak üzere, bu kanunda öngörülen kurallar uyarınca kısıtlanabilir." Yasada bu madde, deyim yerindeyse, sadece bir "güzelleme" olarak var. Başka bir ifadeyle, sınıf mücadelesinin durumuna göre uygulanıyor, ya da dikkate bile alınmıyor.

Güya "insancıl" ifadelerin yer aldığı aynı yasa, hapishane idaresine istediği zaman saldırma imkanı da sunuyor. "Hükümlü, ceza infaz kurumunun güvenlik ve iyileştirme programlarına tam bir uyum göstermekle yükümlüdür. Her ne amaçla olursa olsun, bilerek kendi yaşamlarını

ve bedensel bütünlüklerini tehlikeye düşürecek eylemlere girişmeleri, cezanın yerine getirilmesine katlanma yükümlülüğünün ihlâli sayılır." Açlık grevindeki tutsakların sürgün edilmesi aktardığımız kısma göre yasal. Çünkü yasada kurallara uymazsa nakil edileceği de yazıyor.

Ayrıca aynı yasa tutsaklara ceza verilmesi için hapishane idaresine fazlasıyla olanak sunuyor.

Yasaya göre ceza verme nedenleri şu şekilde sıralanıyor: "Protesto amacıyla idarece verilen yemeği topluca almama eylemine katılmak; Kurum işyurdu yönetim kurulunca uygun görülen işte çalışmamak; Herhangi bir şeyi protesto amacıyla veya idareye karşı toplu olarak sessiz direnişte bulunmak; Odalarda, eklentilerinde ve diğer alanlarda ilaç ve gıda maddesi stoku yapmak; Gereksiz olarak marş söylemek veya slogan atmak."

Üçlü protokol de, 5275 sayılı yasanın tamamlayıcısı durumunda. Bu protokolde de benzeri "güzellemeler" var ama, tutsaklara kitap ve yayın verilmesini bile tümüyle hapishane idaresinin keyfine bırakıyor. İdare kitap veya yayını "müstehtecen ve terör propagandası yapıyor" bulduğunda -ki her zaman buluyor- kitap ve yayını tutsağa vermiyor.

Saldırıdan başka bir amacı olmayan

yasa maddeleri OHAL öncesinde bu denli uygulanamıyordu. OHAL'le devlet terörü tırmandırıldı, hücre duvarları iyice kalınlaştırıldı. Sermaye devletinin yalnız tutsaklara yönelik değil, bir bütün olarak topluma saldırıları karşısında çok cılız sesler çıkıyor. Bu sessizlikten kaynaklı tutsaklara yönelik saldırılar da artıp, tecrit derinleştiriliyor.

İçeride ve dışarıda sesimizi yükseltip hücreleri parçalamalıyız

Yasalarda işkence yapılıp diye yazmıyor, ama 5275 sayılı yasa ve üçlü protokol "güvenlik" gerekçesiyle işkencenin önünü açıyor. Sevk, "güvenlik" gerekçesiyle işkenceye dönüşüyor. 1 ayda üç kere sürgün edilen tutsağa fiziki işkence hiç olmasa bile (ki kesinlikle oluyor) başlı başına psikolojik işkence yapılıyor.

Yayınların verilmemesi OHAL'le birlikte gelebileceği son aşamaya geldi. Yayınların, kitapların tutsağa verildiği hapisane sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Çıplak arama, koğuş baskınları, her yere kamera takmak OHAL sürecinde epeyce arttı.

Hapishanelerdeki OHAL işkencesi, söz konusu hasta tutsaklar olduğunda, katliamdan farksız hale geliyor. Pek çok hapishanede hasta tutsaklar muayene bile olamıyor. Basına yansıdığı kadarıyla bile pek çok hasta tutsağın ilaçları dahi verilmiyor. Üstü örtük değil, apaçık bir katliam yapılıyor.

Tecriti derinleştirme, hasta olmayan tutsakların hasta edilmesini de hedefliyor. Bazı hapishanelerde suları kesecek kadar pervasız bir saldırıyla, sağlıksız bir ortam oluşturuluyor. "Güvenlik" tedbiri bahanesiyle yapılan aramalarda tutsaklar darp ediliyor. Özcesi bugün hapishanelerde tecrit derinleştirilirken, beraberinde katliam yapılıyor.

Hasta tutsaklar bu katliam karşısında yaptırımlara uymayarak direniyor. Hasta tutsakların direnişinin adı tedavi olmamak değil, yaptırımlara uymamak. Diğer tutsakların direnişi biraz daha geniş örnekler içeriyor. Hiçbir devrimci tutsak yaptırımlara uymuyor, yaptırımlara boyun eğip teslim olmuyor. Beraberinde kapı dövme, slogan atma, açlık grevi gibi içeride yapılabilecek her eylemi yapıyorlar.

Tecrit derinleştirilirken tutsakların yüreği hücreleri parçalıyor. Ama dışarıda hücre hapsi OHAL'le daha da derinleşti. Tüm bu koşullarda sessizliği bozan, hapishane duvarlarına gedikler açan örnekler de yaşanıyor. Bakırköy Hapishanesi'nde yaklaşık 1 aydır "tutuklu" olan Miraz bebeğe ilk günlerde ilaçları verilmiyordu. Dışarıda oluşan kamuoyu basıncıyla Miraz bebeğe ilaçları verilmeğe başlandı. Sınırlı bile olsa, kamuoyu basıncı yapılmaya Miraz bebeğe ilaçları halen verilmiyor olacaktı. Hapishanelerde bir bebeği bile katletmeye yönelik faşizme karşı içeride, dışarıda hücreleri parçalanıp, ses yükseltmeli.

Kapitalizm ruh sağlığımızı çökertiyor

Geçtiğimiz günlerde birçok haber kanalı Dünya Sağlık Örgütü'nün açıkladığı 2015 yılında depresyon tanısı konmuş kişi sayılarını paylaştı. Yansıyan verilere göre 2015 yılında dünya çapında depresyon tanısı konmuş insan sayısının 322 milyona yükseldiği ve son 10 yılda yüzde 18'lik bir artışın yaşandığı ifade edildi.

Dünya Sağlık Örgütü'nün Türkiye ile ilgili verilerinde ise 3 milyon 260 bin kişiye depresyon tanısı konduğu görülüyor. Ancak muhtemeldir ki dünyada ve Türkiye'de depresyon tanısı konmamış olsa da; kişinin yaşamdan zevk almasını engelleyen, işte ve yaşamsal faaliyetlerinde etkinliğini düşüren, hatta intihara kadar götürebilen depresyon sorunu çok daha yaygın yaşanıyor. Çünkü ülkemizde ve dünyada çoğu insan yeterince sağlık hizmeti alma imkânına ve bilincine sahip değil. Yine de veriler bu haliyle bile fazlasıyla ürkütücü.

Dünya Sağlık Örgütü depresyon yaşayan insanların yüzde 80'inin alt ve orta gelir grubundan olduğunun altını çizerek beklenen tabloyu önümüze getiriyor. Şöyle ki sürekli yaşanan stres depresyonun en önemli nedenlerinden biridir. Özellikle yoksul insanlar, çetin yaşam koşulları nedeni ile sürekli strese maruz kalıyorlar. Keza işçiler, emekçiler çok çalışıp ancak hayatta kalabilecek kadar

para kazanabiliyor, sürekli işsizlik tehdidi altında, acımasız rekabet koşullarında yaşıyorlar. Yeterince dinlenememek ve beslenememek cabası. Ayrıca onur kırıcı çalışma koşulları da eklenince potansiyel bir stres ve depresyon çoğunlukla kaçınılmaz oluyor.

Kapitalist sistem toplumun birçok katmanını depresif ruh haliyle mutsuzluğun girdabına yuvarlıyor. Zira kapitalist kültür kişisel çıkarı, bencilliği ve rekabeti her şeyin üstünde tutarak ezen ezilen ilişkisini her durumda yeniden üretiyor. İnsanlar genellikle birbirleri üzerinde üstünlük kurmaya çalışıyor, kimi başarısıyla, kimi parasıyla, kimi dış görünüşüyle vb... Bu durum insanlarda yetersizlik, değersizlik, acımasızlık vb. duyguları yaşamalarına neden olarak mutsuz ediyor.

Yine Dünya Sağlık Örgütü'nün bir diğer verisi ise en çok kadınların depresyonda olduğunu ortaya koyuyor. Bu tablo da hiç şaşırtıcı değil, zira kadınlar bu düzende çok yönlü eziliyor, sömürülüyor. İşçi-emekçi olduğu için işte, kadın olduğu için evde emeği sürekli sömürülen, çocuklara, hastalara, yaşlılara baksın diye eve kapatılan ve yaşamı erkeklerin insafına bırakılmış olan kadınların depresyona girmemesi mucize olurdu.

Depresyon sıralamasında ikinci sırada gençler gelmekte, aynı örgütün veri-

lerinde. Doğası gereği rekabetin hakim olduğu kapitalist düzen ruhsal olarak gençler için büyük tehdit oluşturuyor. Yaşları gereği büyümek, dengeli, sağlıklı gelişmek için enerji sarf edeceklerine, kıyasıya bir rekabetin içinde mücadele etmek durumunda kalıyorlar, mücadeleyi kazansalar da kazanmasalar da çoğunlukla onları güvencesiz ve geleceksiz bir yaşam karşılıyor. Böylesi bir tabloda stres ve depresyon kaçınılmaz olacaktır.

Depresyon vakalarının artışında mutlu olan bir kesim var, onları unutmamak lazım. Bu şanslı kesim depresyon tedavisinde kullanılan antidepressanları üretilen ilaç tekelleri. Bu tekeller depresyon oranlarındaki artıştan dolayı büyük karlar elde ediyorlar. Ülkemizden örnek verecek olursak; 2005 yılında yaklaşık 20 milyon kutu antidepressan satılırken bu sayı 2010 yılında 34 milyon kutuya yükselmiş, yani 5 yılda yüzde 65 artmış.

Bu durum bize göstermektedir ki, küçük bir azınlığın, sermaye sınıfının mutluluğu uğruna dünyanın geri kalanı mutsuzluğa, ruhsal çöküntüye mahkûm ediliyor. Bu durumdan tek çıkış yolu var; kapitalist sistemin aşılması ve toplumsal refahı, toplumsal mutluluğu hedefleyen sosyalist toplumun inşa edilmesi.

F. CAN

İçeride dışarıda hücreleri parçala!

Cumartesi Anneleri'nin direnişi 600. haftayı aştı. Keza yine aynı yerde 260 haftadan fazladır F Oturması eylemi yapılıyor. Cezaevlerinde siyasi tutsakların üzerindeki baskı ve yasaklar artarken, dışarıdaki hayat açık cezaevine dönüşmüşken devlet 175 yeni cezaevi daha açmayı planlıyor. Tabii ki bu yeni cezaevlerine tescavüzcüler, Ali İsmail'i tekmeleyenler, Dilek Doğan'ı evinde öldürenler, bombacı Ortaçağ artıkları değil; yine haksızlıklara karşı sesini çıkaranlar, ücretli kölelik düzenine karşı emekçileri örgütlü mücadeleye çağırınlar atılacak...

Peki, bütün cezaevleri tıka basa

dolarken, hasta mahpuslar ölüme terk edilirken, dışarıda özgür olduğunu zannedenler ne kadar özgür acaba. Polis devleti uygulamaları her gün artıyor. Durduk yere insanlar gözaltına alınarak işkence görüyor. Gerici uygulamalar olağanlaştırılıyor. Herkes potansiyel suçlu muamelesine maruz kalıyor. Öyle ki, patlayan bombalardan dolayı içeridekiler daha güvenli olduklarını mizahi bir dille belirtmekte. Yani dışarıda, içeride dört tarafımız tel örgülerle çevrili bir hayatı bize dayatıyorlar. Kapitalist sistem bizleri yalnızlaştırarak bencil, bireyci, cesareti düşük insanlar yapmaktadır. Çoğu zaman

yaşayan bir ölü gibiyiz ve dışarıdaki hayatta görünmeyen bir hücredeyiz. İçerisi ise malum, duymak dahi istemiyoruz yaşananları. Ama gerçek şu ki, hayatım, yaşamımız çalınıyor birileri tarafından. Nasıl ki sömürücü asalaklar egemenliklerini korumak için biz işçi, emekçilere karşı birleşiyorsa, bizler de kendi davamız ve çıkarlarımız için birleşmeliyiz. Artık biz olmalıyız. Beynimizde yarattıkları hücreleri parçalamalıyız. İçeride ve dışarıda hücreleri parçalamak için daha cüretkâr davranmalıyız!

M. GÜZEL

